

Journal of the Royal Asiatic Society

<http://journals.cambridge.org/JRA>

Additional services for *Journal of the Royal Asiatic Society*:

Email alerts: [Click here](#)

Subscriptions: [Click here](#)

Commercial reprints: [Click here](#)

Terms of use : [Click here](#)

Art. XIII.—Catalogue and Description of 27 Bábí Manuscripts

E. G. Browne

Journal of the Royal Asiatic Society / Volume 24 / Issue 04 / October 1892, pp 637 - 710

DOI: 10.1017/S0035869X00021985, Published online: 15 March 2011

Link to this article: http://journals.cambridge.org/abstract_S0035869X00021985

How to cite this article:

E. G. Browne (1892). Art. XIII.—Catalogue and Description of 27 Bábí Manuscripts. *Journal of the Royal Asiatic Society*, 24, pp 637-710 doi:10.1017/S0035869X00021985

Request Permissions : [Click here](#)

ART. XIII. — *Catalogue and Description of 27 Bábí Manuscripts.* By E. G. BROWNE, M.A., M.R.A.S.

(Continued from page 499.)

BBF. 7.

تفسیر سورة العصر مع تسبیح فاطمه.

The Báb's Commentary on the Súratu'l-'Aşr, and the Tasbîh-i-Fāṭima.

Ff. 99 (ff. 1^a-2^a, f. 17^b, ll. 7-12, f. 88^a, ff. 98^b-99^b blank); 13.5 × 9 centimetres, 14 lines to the page. Written in a clear *naskh* hand. Obtained at the same time and under the same circumstances as the last MS.

The occasion of the Báb's writing this Commentary is thus described in the *Tárikh-i-Jadíd* (BBF. 5, f. 106^a; Or. 2942, ff. 103^a-103^b):

و آنحضرت در منزل امام جمعه نزول اجلال فرمودند. جناب امام جمعه هم ظاهراً اظهار اخلاص مینمود و کمال احترام را بعمل می آورد و آنحضرت چهل روز در منزل ایشان تشریف داشتند و اغلب ناس از خاص و عام بزیارت ایشان مشرف میشدند و سؤالات مشکله مینمودند و بطریق سهولت جوابهای شافی کافی میشنیدند تا آنکه جمع کثیری مصدق امر ایشان شدند و جناب معتمد الدوله بدیدن آنحضرت شرفیابی حاصل نمود و آنحضرت نیز بباز دیدن ایشان تشریف بردند. جناب امام جمعه از آنحضرت سؤال کرده بود که آیت حقیقت شما چیست فرمودند آیات و هر مطلبی را که بخواهم بدون فکر و سکون قلم در سه ساعت هزار بیت مینویسم

جواب داده بود شاید پیش از وقت در آن مطلب تفکر نموده باشید. فرمودند هرچه شما بخواهید من مینویسم. عرض کرد همچنانچه بجهت جناب آقا سید یحیی دارابی تفسیری بر سورة مبارکه کوثر نوشتید بجهت اینجانب نیز تفسیری بر سورة مبارکه والعصر بنویسید آنحضرت شروع بنوشتن فرمودند و در هر سه ساعت هزار بیت نوشتند. جناب امام جمعه یقین حاصل نمود که آن گونه قدرت من عند الله است و خارج از قوه بشر است *

“So His Holiness [the Báb] alighted at the house of the *Imám-Jum‘a* [of Isfahán], and abode there forty days, during which time the *Imám-Jum‘a* behaved towards him with every appearance of good-will and respect. Many persons, gentle and simple, enjoyed the honour of meeting him, and propounded to him hard questions, to which they received full and satisfactory answers easy to understand, so that many accepted his doctrine. His Excellency [Minúchihir Khán] the *Mu‘tamad-ud-Dawla* also came to see him, and His Holiness [the Báb] returned the visit. The *Imám-Jum‘a* had demanded of him, ‘By what sign do you establish the truth of your claim?’ ‘By verses,’ answered he, ‘for without pause of the pen I can, in the space of three hours, write a thousand sentences on any subject that I please.’ ‘But,’ objected the *Imám-Jum‘a*, ‘you may have considered the matter previously.’ ‘I will write,’ replied he, ‘on any subject you please.’ ‘Then,’ said the *Imám-Jum‘a*, ‘write for me a Commentary on the *Súra* beginning *wa‘l-‘aṣr*,¹ even as you wrote for Aká Seyyid Yahyá of Dáráb a Commentary on the *Súratu‘l-Kawthar*.² So His Holiness [the Báb] began to write, and in every three hours wrote a thousand sentences. Then the *Imám-Jum‘a* was convinced that such power was from God, being beyond the capacity of man.”

Allusion is made to this request of the *Imám-Jum‘a*

¹ Kur‘án, ciii.

² Kur‘án, cviii.

in the following passage of this *Commentary*, which occurs on ff. 4^b–5^b of the present MS. :

وإنّ الآن لما نزل الامر من جناب مستطاب ذى الحسب
الشامخ الرفيع وذى العزّ الباذخ المنيع وذى النسب العالى الرفيع
ذى الصفات العليا والاخلاق الرضيّة الحسنى سلطان العلماء ادام الله
ظلّ عطوفته على من سكن فى ظلال رحمته بان افسر السورة المباركة
التي نزل الله فى القران هذه والعصران الانسان لفى خسر الا الذين
امنوا وعملوا الصالحات وتواصوا بالحق وتواصوا بالصبر ولما كان
امره المطاع وحكمه الفصل فى اظهار ذلك البيان قد استعنت عن
الله واتبعت امره باظهار ما خلق الله فى الكيان بالبروز الى العيان
ليتميز بشرح تلك السورة المباركة شان من ايد من فضل الله فى
ذلك المقام عن دونه وبقي ثواب من عرف شيئا منه لجناب
حضرته الى يوم المآب (f. 5^a) واسئل الله من فضله بان يحفظ
عيون الناظرين الى الاشارات التازلة فى ذلك الكتاب عن الاعتراض
ويلهم الكلّ حكم الانصاف فى مقامات دلالات كلمات ما نزل فى
ذلك المقام لامر المستطاب وإنّ على الله اتكل فى اظهار حقيقة
سر الامكان بما جعل الله فى الكيان بالبروز الى العيان ولا حول ولا
قوة الا بالله العلىّ المتان واتنى انا ذا قبل ان اذكر حرفا فى مقام
التفسير اسئل من جناب المستطاب ادام الله ظل عطوفته بان
يعفو عن نفسى اذا اطلع بخطيئة من قلمى لانّ شأن العبد فى
كلّ حال هو الذنب¹ وارجو الله ان يثبت بذكر بعض المقامات
لمن سكن فى مقامات عالم الاسماء والصفات ما قدر الله لهم فى
حكم الكتاب وان الى الله يرجع الحكم والامر فى المبدء (f. 5^b)
والمآب الخ

¹ The humble tone of this passage, as well as the absence of all claim to infallibility, is very noteworthy, and in itself stamps the work as one belonging to the earlier period.

Having quoted so much from the preface proper, I must confine myself to giving the first few lines of the doxology and the last few lines of the conclusion of the book.

Beginning on f. 2^b :

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله الذى تجلّى للممكنات بظهور اثار ابداعه فى ملكوت
 الامر و الخلق ليتلائق جوهريات حقايق الموجودات بتألف آيات
 اللاهوت و يتلجج كينونيات مجردات آيات الجبروت بتلجج
 ظهورات آيات الملكوت ليشهد الكل فى كل مقامات الامر و آيات
 الختم بما شهد الله لنفسه فى ازل الازل بائه لا اله الا هو لم يزل كان
 بلا وجود شئ معه ولا يزال انه هو كائن بمثل ما كان الخ

Ending on ff. 87^a—87^b :

وفى الاكمال عن الصادق ع قال العصر عصر خروج القائم عليه
 السلام ان الانسان لفى خسر يعنى اعدائنا الا الذين امنوا يعنى
 باياتنا و عملوا الصالحات يعنى بمواساة الاخوان و تواصلوا بالحق يعنى
 الامامه و توصوا بالصبر يعنى العترة و القمى عنه ع قال استثنى اهل
 صفوته من خلفه حيث قال ان الانسان لفى خسر الا الذين امنوا
 بولاية امير المؤمنين ع و تواصلوا بالحق ذرياتهم و من خلفوا بالولاية
 تواصلوا و صبروا عليها و فى المجمع عن الصادق ع و القمى عن على
 ع اتهمما قرا و العصر (f. 87^b) ان الانسان لفى خسر الى اخر الدهر و
 فى ثواب الاعمال و المجمع عن الصادق ع من قرا و العصر فى نوافله
 بعثه الله يوم القيمة مشرقا وجهه ضاحكا سته قريبا عينيه حتى يدخل
 الجنة انتهى و انا ذا اختتم ذلك الكتاب بقول الرحمن سبحانه
 ربك رب العرش عما يصفون و سلام على المرسلين و الحمد لله
 رب العالمين *

F. 88^a is left blank. On f. 88^b begins another document written, as appears from a passage occurring on f. 93^b, in answer to a letter of enquiry, and containing, as appears from a passage occurring on f. 94^a, the *Doxology of Fāṭima* alluded to by my correspondent (See p. 494 *supra*). These two passages, together with the beginning of the doxology and the conclusion of the work, I subjoin :

Begins :

بسم الله العلي العظيم

اسبح سبحان الذى لا يعلم جوهر وجود كيف هو ولا مجرد موجود
اين هو ولا كافر ظهور حيث هو ولا سادج ظهور متى هو سبحانه لم
يزل كان قيوماً فى سلطان سبوحيته بلا ذكر شئ معه رتبة الازلية ولا يزال
انه كائن فى ملكوت جبروتيته لم يك مذكورا عنده الخ

The preface proper begins on f. 93^b, l. 2 as follows :

وبعد قد نزل كتابك على فى هذه الليلة القدر ولاحظته بعينى
على ذلك الجبل الاكبر وشهدت بما سطرت فيه بحكم القدر و
سئلت الله بان يشبّتك على الصراط بامر مستسر فاعرف ان كل
الخير هو المذكور فى ذكر من ذكر ربى وربك وكل الشر مقضى فى
حق من اعرض عن ذكر ربى وربك فلا عز عند الله الا بطاعته
فكم من عباد ملكوا شرق الارض وغربها وان الآن فى نار جهنم
يحشرون ولا ذلة عند الله الا بمعصيته وكم من عباد لم يملكوا شيئاً
فى الدنيا على الارائك فى الفردوس يتكئون الا ان ذلك فضل الله

¹ ذكر ربى و ربك the Báb appears to denote himself. The term (in this sense) occurs commonly in his earlier writings. See *supra*, p. 303 n. 1.

² MS. السر, an evident error.

لمن يشاء وإن ذلك عذاب الله لمن يقضى فاشهد فيما سئلت
 في روح كتابك من سرّ (f. 94^a) تسبيح فاطمة الزهراء صلوات الله
 عليها وعدته ورموزه بأن كل ما في الوجود لو كان مداداً ثم بحراً ثم
 لوحاً ثم كاتباً لبيان حرف منه لينفذ كل ذلك قبل أن يظهر سرّاً
 منه الخ

Ends on ff. 97^b-98^a with a short explanation of the
Sûratu't-takâthur (Kur'ân, cii) :

وإن ما يشغل به الناس لا ينفعهم الى حين الممات واليه الاشارة
 قول ملك الاسماء والصفات الهيك التكاثر حتى زرت المقابر اى ما
 تتوجهون اليه ليس الا اله واحد فرد احد صمد وإن الكثرة هى من
 امثلة المخذة والهندسة المخترعة وهى كانت معكم الى ان تدخلوا
 المقابر خائفين (f. 98) كلاً سوف تعلمون ثم كلاً سوف تعلمون كلاً لو
 تعلمون علم اليقين لترون الحجيم ثم لترونها عين اليقين ثم لتسئلن
 يومئذ عن النعيم وإن اليوم يسئل الكل عن النعيم لأنه هو ذلك
 الركن العظيم والاسم القديم والنعمة العليم فعليك بالرجوع الى
 أول مؤمن¹ حلیم فانّ الدخول على البيت لا ينبغي الا من شطر
 الباب² فعليك بمحبة ذلك الجنب فانه أول روح قد اخذ اثمار
 شجرة الخلد وكفانى وكل من ارادنى ربى الذى خلقنى ثم رزقنى
 ثم يميّتنى ثم يحينى ثم اليه كل يرجعون وسبحان ربك ربّ العرش
 عما يصفون وسلام على المرسلين والحمد لله ربّ العالمين *

¹ Allusion seems to be made to Mullá Huseyn of Bushraweyh, who is elsewhere called أول من آمن, حرف أول, جناب باب الباب, etc.

² Cf. a passage from the *Nāsikhū't-Tawārikh* cited at p. 227 of T.N. ii.

BBF. 8.

تفسير سورة الكوثر

The Báb's Commentary on the Súratu'l-Kawthar.

This MS., brought from Persia to Cyprus, under the circumstances already detailed on pp. 493-5 *supra*, was forwarded to me by Šubḥ-i-Ezel, together with the MS. to be next described (BBF. 9), and a letter dated Ramazán 5th, A.H. 1308 (April 14th, 1891), and reached me on May 7th, 1891. In the letter Šubḥ-i-Ezel wrote :

فقد بلغت اليكم كتابين مما وصفتهما من قبل واحدا من تفسير
الاسماء و واحدا من شرح سورة الكوثر ليكون ذلك ذكر لمن سمع
وبصر و راقب و انتصر فاجهدوا ان تكتبوا الكلمات صحيحا

"I send unto you two books which I described on a previous occasion ; one [a copy] of the *Commentary on the Names*, and the other [a copy] of the *Commentary on the Súratu'l-Kawthar*, that this may be a reminder to him who heareth and seeth and watcheth and winneth : strive, then, to write the words correctly."

The *Commentary on the Súratu'l-Kawthar*, as we learn from a passage in the *Táríkh-i-Jadíd* cited at pp. 637-8 *supra*, as well as from the *Traveller's Narrative* (vol. i, p. 10, vol. ii, p. 8), was written by the Báb for Áḳá Seyyid Yahyá of Dáráb at Shíráz. Further proof of this is afforded by the following words which occur on f. 9^a, ll. 1-2 of this MS. :

يا يحيى فأت باية مثل تلك الايات بالفطرة ان كنت ندى
علم رشيد *

"O Yahyá, produce spontaneously ¹ a verse like unto these verses, if thou art learned and sound."

¹ Literally "by natural disposition," i.e. without laborious effort or study.

This MS. contains ff. 116 (ff. 1^a-2^a, and 116^a-116^b blank), 17.5×10.5 centimetres, 19 lines to the page. Written in a neat and legible *naskh*. Headings of sections and sometimes initial words of sentences in red.

Begins :

هذه الصحيفة الجليلة التي قد نزلت من سماء الابداع و جرى
على افئدة العارفين بقلم العالي ذى البدع والاختراع نعمة لمن آمن
واقترع عذاب على من جحد وانكر المسطرة في تفسير سورة الكوثر
وان شائنة هو الابتروان على محبيه ثناء الله الملك الاكبر

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذى جعل طراز الواح كتاب الفلق في كل ما فتق و
استفرق واستنطق طراز الاول الذى لاحت واضاءت بعد ما شئت
وعينت ثم قدرت وقصت قبل ما اذنت واجلت واحكمت
ثم تلاحت واستلاحت بها افاق سماء العماء في اجمة اللاهوت
ليتذوت بها حقايق الميثاق في يوم الوثاق ثم تعالت واستعالت بها
افاق سماء البهاء في اجمة المجبروت الخ

Ends on ff. 115^a-115^b:

وانا اذا اختتم الكتاب بذكر ذلك الحديث الشريف في حكم
ذلك العنصر اللطيف ليكون ختامه مسك وان فيه فليستنافس
المتنافسون و روى باسنادها الى ابي جعفر الطوسي عن جماعة عن
التلعكبرى عن ابن همام عن جميل عن القسم بن اسمعيل عن
احمد بن رياح عن ابي الفرج ابان بن محمد المعروف بالسندى
نقلناه من اصله قال كان ابو عبد الله ع في الحج في السنة التي
قدم فيها ابو عبد الله تحت الميزاب وهو يدعو وعن يمينه عبد
الله بن الحسن وعن يساره حسن بن الحسن وعن خلفه جعفر بن

الحسن قال فجاءه عبا بن كثير البصري فقال له يا ابا عبد الله قال فسكت عنه حتى قالها ثلثا قال ثم قال له يا جعفر قال فقال له قل ما تشاء (f. 115^b) يا ابا كثير قال اتى وجدت في كتاب لى علم هذه البينة رجل ينقصها حجرا حجرا قال فقال له كذب كتابك يا ابا كثير ولكن كان والله اصفر القدمين خممش التساقين ضخم الرأس على هذا الركن و اشار بيده الى الركن اليماني يمنع الناس من التطواف حتى يتذعروا منه قال ثم يبعث الله له رجلا منى و اشار بيده الى صدره فقتله قتل عاد و ثمود و فرعون ذى الاوتاد قال فقال له عند ذلك عبد الله بن الحسن صدق والله ابو عبد الله ع حتى صدقوه كلهم جميعا و سبحان الله رب العرش عما يصفون و سلام على المرسلين و الحمد لله رب العالمين *

تمت الصحيفة الكثرية من مبدع عز الصمدية في يوم الثلاثاء رابع عشر من شهر ذي الحجة الحرام من شهر ١٢٩٦

The date of transcription given in the colophon, Zi'l-Hijjé 14th, A.H. 1296, corresponds with November 29th, A.D. 1879.

I conclude the description of this MS. by quoting from different parts of the Introduction a few passages, which appear of special interest, as affording further evidence of the authorship of the work, or as indicating the stage of development to which the Báb's ideas had at this time attained.

(f. 4^a) فوربك رب السموات و الارض ان اليوم ليس الحق ليكون لاحد حجة الا نفسه و ان الله قد اظهر امره بشأن لن يقدر احد ان تأمل فيه او يشك لان الله قد اختار لحفظ دين رسوله و اوليائه عبدا من الاعجميين و اعطاء ما لم يؤت احد من العالمين انصف بالله حجر ينطق بالشهادة اعظم او ان ينطق فتى عجمي بكلمات التى

ذهلت الكل فيها ولقد اعطاه الله حجة لو اجتمع من في السموات
والارض على ان يأتوا بمثلها لم يقدرُوا . . . . .
(f. 4^b) فسبحان الله من عمل هؤلاء الجاهل كان اليوم كل الناس اموات
حيث لا يعرفون صنع الرب عن الخلق هل جاء احد بمثل تلك
الايات ويقول ذوروح ان هذا صنع الخلق انصف بالله هل سمعت
من احد دعاء او صحيفة وهل جاء بتلك الحجة دون آل الله ع
فيآله انى لو اردت من بعد كما بينت الميزان في بين يدي الاشهاد
لاكتب في ستة ساعات الف بيت مناجات فمن اليوم يقدر بذلك
فاعوذ بالله من عمل الناس ان المجلسى قد حقق في كتابه حق
اليقين بان صحيفة السجادية في الفصاحة تعدل صحف السماوية وهى
زبور آل محمد ع وتكفى لذي المعجزة للذين يرونهم فكيف تثبت
الولاية بصحيفة ولا تثبت بصحائف معدودة التى ملئت شرق
الارض وغربها فآى حجة اكبر من هذه النعمة و آى عطية اعظم من
هذه القدرة ان العلماء لو ينشئوا ورقة ليتفكروا و بعد ذلك لما انت
تذكر كلماتهم بمثل قول صبى يقول بالفارسية به به وان بالحقيقة
ليس الشرف في ذكر الكلمات ولا بترتيب الايات (f. 5^a) بل ان
الذى اصل الروح فيها هو السر الربانية و ظهور الصمدانية التى هى
اصل كل من فضل وعليها يحول كل عدل فزن احدى صحيفتى بكل
كتب القوم لم يعدل حرفا منها كل من في السموات والارض لانها
حيوان من ظهور الوجدانية و سر الرحمانية و ما دونها بعجل جسد
له خوار . . . . . (f. 5^b) انظر الى دنائة مقامهم ان فرعون لما اراد
ان يكفر بحجة ربه فاتى بشئ من السحر و انهم فوربك لا يأتون
بحرف و يفعلون ما لا يدركون فوربك ان اليوم نار جهنم لمحيطه
بالكافرين واتى انا اقل كلمة فيثبت بها قسطاس العدل في يدي

و انّ الناس ليكذبون ويفترون من حيث لا يعلمون ان امرئته من
 ذوبان الشيخية قد كتب في جمدهم ثلاثة كتب¹ (f. 6^a) بل حيف
 لها لتعرض بجمدهم و انّ ابطال تلك الفئة قد عارت على انفسهم
 ان يلتفتوا بعلمهم لآتهم عملوا ما لا عمل فرعون من قبل وآتهم اليوم
 هم هالكون ..... فوربك ان احدا من النصارى لو قرء صحيفتى
 ليستحيى ان يقول في حقى لا وآتهم قد قراو وحملوا ثم افتروا
 وكذبوا لعنهم الله بما عملوا ولا محيص لهم الا ان يكفروا بكاهن
 واحمد صلوات الله عليهما ..... (f. 6^b) وانا ذا اذكر في مقام
 القسطاس اياتا قبل ذكر التشرح ليثبت الميزان فاذا ثبت القسطاس
 يبطل كل التعرضات من عند كل الناس وكل ما رايت من آياتى
 قد افترى المفترون فيها وبعض يقول ليس فيها ربط فاعوذ بالله
 من عملهم وافترآتهم وكل ما ترى من الايات بغير ذلك ألهم
 العدل فاتى انا برئ من المشركين وها انا ذا اذكر ميزان البيان
 ليكون حجة للعالمين جميعاً

بسم الله الرحمن الرحيم

سبحان الذى نزل الكتاب فيه ذكر فيه حكم من لدنا لقوم
 يعقلون * .... الخ (f. 7^a) ولقد كفر الذين قالوا ان ذكر اسم ربك
 ادعى الوحي والقران وانتم لتفترن اليوم في دين الله بما لا تعلمون
 ولا تعقلون * قل اتى عبد الله مصدق لما معكم من حكم القران
 فكيف انتم تكذبون بايات الله ولا تشعرون * ولقد فتنا الخلق
 بمثل الذين كفروا من قبل وانا لنعلم ما كان الناس لا يعلمون ولا

¹ Allusion may be here made to Kurratu'l-'Ayn, who was originally of the Sheykhī sect (see *T.N.* vol. ii, p. 310, and p. 342, n. 1).

² Hājī Seyyid Kāzīm of Resht and his predecessor Sheykh Aḥmad of Aḥsā are of course alluded to.

³ Here also ذكر seems to mean the Bāb himself. Cf. p. 303 *supra*.

يعقلون * ولعمرك كفر الناس كلهم الا الذين اتبعوا احكامنا من قبل
ولم يمجّدوا علىّ بشئ فاولئك هم المفلحون * ولقد كفر الناس الذين
لا يخطروا بانفسهم ان يكفروا بالرحمن من حيث يحتسبون انهم
مهتدون * ولقد كفر الذين قالوا ان ذكر اسم ربك قال اتنى انا
باب بقية الله¹ بحكم من قبل من حيث لا يعلمون * و ان مثل
كل ما قال الناس في حقى بمثل ما قالت التنصارى بان الله ربك
هو ثالث ثلثه او قالت اليهود ان عزير ابن الله و قالت الاعراب ان
الله فقير و نحن اغنياء سنكتب ما قالوا و نحكم بينهم في الحياة
الدنيا و انهم في الآخرة هم الخاسرون *

BBF. 9.

المجلد الثانى من تفسير الاسماء

The Báb's Commentary on the Names (vol. ii).

This MS. came into my hands under the same circumstances and at the same time as the last. The passage in the accompanying letter wherein reference is made to it has been already quoted (p. 643 *supra*). The letter itself is pasted into this MS. after the last leaf (f. 264), forming ff. α - β additional.

The description of the MS. is as follows: Ff. 264 (ff. 1^a-2^a, 5^b-6^b, 192^b, 219^a, 225^b-226^b, 230^a-232^b, 240^a-240^b, 253^b, 264^a-264^b, α^1 and β^2 blank), 20.75 x 13 centimetres, 21 lines to the page. Written in a clear and compact *nashk*. Headings of chapters and marginal annotations in red.

¹ This passage is especially noteworthy. Cf. *Traveller's Narrative*, vol. i, pp. 3-4; vol. ii, pp. 3-4.

Begins (on f. 2^b) :

الباب الأول من الواحد الثامن من الشهر الثامن من السنة في
 معرفة اسم المرشد وله أربع مراتب * الأول في الأول * بسم الله
 الارشد الارشد * الله لا اله الا هو الارشد الارشد قل الله ارشد فوق كل
 ذا ارشاد لن يقدر ان يمتنع عن مليك سلطان ارشاده من احد لا
 في السموات ولا في الارض ولا ما بينهما يخلق ما يشاء بامرء انه كان
 رشادا راشدا رشيدا الخ

This, like all the Báb's other later works, is divided into *Váhids* containing nineteen chapters apiece. Each chapter is devoted to one of the "Names" of God, these names being permuted and varied in the usual way (cf. *T.N. ii*, pp. 317-319). Each name is further considered under four different aspects, so that in each chapter we find four subordinate sections, الثالث في, الثاني في الثاني, الأول في الأول, الرابع في الرابع. Only the latter half of the work (from *Váhid* viii, ch. 1 to *Váhid* xix, ch. 18¹) is contained in this volume, and of this several complete *Váhids*, including the twelfth, and many chapters are missing. This is so far to be regretted, in that it prevents me from definitely establishing the identity of this MS. with the MS. described by Dorn under the name of "Koran der Baby," at pp. 247-8 and 284-292 of vol. viii of the *Bulletin de l'Académie Impériale de Sciences de St. Pétersbourg* (1865). For Dorn gives only the first chapter of the twelfth *Váhid*, which, as I have already said, is not contained in this volume. I think, however, that anyone who will compare the specimen which he gives with the fragment I have given will agree that the two MSS. almost certainly represent the same work, especially as the "Name" مسكن or سكان is given in the index of the missing chapters as

¹ Ch. 19 appears to be missing, though included in the table of contents at the end. It should deal with the name الرتبة.

the first chapter of the twelfth *Váhid*. The matter can be easily settled in St. Petersburg by comparing my description of my defective MS. with the complete MS. described by Dorn. This identification is really more important than at first sight appears, for the St. Petersburg MS. is of undoubted authenticity, having passed directly from the hands of the Báb's amanuensis into European hands in Tabriz shortly before the Báb's martyrdom.¹ Now should this MS. of mine prove to be identical with Dorn's, not only will the latter be supplied with its proper name, but valuable corroborative evidence will be afforded of the genuineness of all the MSS. which have come to me through Şubḥ-i-Ezel's hands.

The 18th chapter of the 19th *Váhid* (on the Name المبر) begins on f. 258^a, and ends on f. 261^b with the following words:

وان ظهر النور فهم في ظلّ الله مستظلون بهم انتم تنصرون و بهم
انتم تحفظون يظهرون النار و هم في النور باطنون و يظهرون النور اذا
اظهرهم الله و هم غير الله في انفسهم لا يقصدون اولئك هم عند الله
في غرف الرضوان لمكرمون *

Immediately after this, in smaller characters, follows the Arabic colophon:

هذا اخر ما وجدت من ابواب هذا الكتاب المستطاب و اتفق
الفرغ من استكتابها في يوم الكمال الثاني من شهر الكلمات و الاول
من دورة المصطفين من سنة السابع و الثلاثين من دورة البيانية
و الكور السادس المطابق ليوم الاثنين السابع و العشر من شهر

¹ Dorn writes (p. 248, *loc. cit.*): "Ich theile im Anhang II den Anfang mit, und kann bloss hinzufügen, dass über die Echtheit der Handschrift in so fern kein Zweifel obwalten kann, als sie unmittelbar von dem Secretär des Bab selbst, welcher diesen Koran nach dem Vorsagen seines Herrn und Meisters niedergeschrieben haben wollte, herstammt. Er hatte sie aus seinem Gefängnis zu Tebris in europäische Hände gelangen lassen. Die Verantwortlichkeit für den Inhalt also ruht auf dem genannten Secretär."

شعبان المعظم في شهر سنة اثنين وثلثمائة بعد الالف من الهجرة
على يد اضعف العباد واحقرهم المحتاج الى فضل ربه الغنى ٥١٠٩٢

"This is the last of what I have found of the chapters of this precious book, whereof the transcription was concluded on the day of *Kemál* [Monday], the second of the month of *Kalimát* [the 7th month], and the first of the cycle of *Mustafín* (?) of the 37th year of the Beyánic cycle and the sixth *Kawr*, corresponding to Monday the 17th of Sha'bán, A.H. 1302, by the hand of the feeblest of [God's] servants and the humblest of them, he who needeth the grace of his Bountiful Lord, 51092."¹

Immediately after this colophon follows another in Persian:

مخفی نباشد که نسخه که از روی او استنساخ شده خالی از غلط
نبوده و تحصیل نسخه صحیح هم غیر ممکن بود لهذا در مقام مقابله
هم بر نیامده انشاء الله مقابله و تصحیح آن در عهد کسانی است
که متمکن بوده ولی مبادرت بتغلیط هم ننمایند بل هر لحظه که
در بادی نظر غیر صحیح مینماید تأمل فرموده بلکه تصحیح شود
والسلام علی من اتبع الهدی ورحمة الله وبرکاته *
جلد اول را با نسخه معتبره مقابله نموده *

"Let it not be hidden that the copy from which this transcript was made was not free from errors, and that it was impossible to obtain a correct copy; wherefore no attempt was made at collation. If God please, the collation and emendation thereof will be feasible to [other] persons who are established [in a better position]. But let not these fall to [recklessly] emending the text, but let them well consider whatever may at the first glance appear to be

¹ Monday, Sha'bán 17th, A.H. 1302 = Monday, June 1st, A.D. 1885. The Bábí date given in this colophon offers several difficulties, and is evidently computed from a fixed point other than that used by the Behá'ís (See *T.N.* vol. ii, p. 425). The cyphers at the end of the colophon appear to represent in some cabbalistic fashion the scribe's name,

incorrect, perchance it may be correct. Peace be upon him who followeth the right guidance, and God's mercy and blessings."

"The first volume has been collated with a trustworthy copy."

At the bottom of the page (f. 261^b) is an index of the chapters contained in this volume, arranged according to the *Vāhids* to which they belong and their order in those *Vāhids*. The 8th, 9th, 10th, and 11th *Vāhids* are tolerably complete; the 12th, 13th, 14th, 17th, and 18th are unrepresented (one or more pages being left blank at the point where they should appear in the text); *Vāhid* 15 is represented by only two chapters (the 12th and 13th); *Vāhid* 16 by one (ch. 7); and *Vāhid* 19 by chapters 7, 8, 12, 13, 14, 15, 17, and 18.

Although the scribe appears to have been unable to supply the missing chapters, he nevertheless knows the "Names" which form their titles and subjects, and accordingly, on f. 262^a, he gives a complete table of contents of *Vāhids* xii-xix. This, together with the contents of *Vāhids* viii-xi, I subjoin, premising that different derivatives of the same root are accounted the same "Name" (e.g. *مبیر* and *بیار*; *غیاث* and *مغیث*), and that I place the missing chapters in parentheses and the missing *Vāhids* in brackets.

Vāhid viii. 1. مرشد 2. مرصد 3. معد 4. شهید 5. بشیر 6. نذیر
7. مذخر 8. مکنز 9. معصم 10. مقصم 11. مسلم 12.
مبعد 13. مشکر 14. مضرر 15. مؤخذ 16. مبدع
17. مدعی 18. مکفی 19. مشرف.

Vāhid ix. 1. مرهوب 2. مقصود 3. فاطر 4. مسخر 5. محاسب
6. رائی 7. مرسل 8. مهمل 9. (راتق) 10. جبار 11.
کالئی 12. مرفق 13. مشفق 14. ودود 15. ممیت
16. سابق 17. فاتق 18. فاتی 19. داعی

Váhid x. 1. محیط 2. منتقم 3. آلف 4. مسوی 5. مرتاح 6. سامق 7. منعوت 8. موصوف 9. معروف 10. ملهم 11. مقیت 12. صامن 13. بازخ 14. کبیر 15. ازل 16. دارى 17. زارع 18. ناهی 19. آمر.

Váhid xi. 1. مسبب 2. مبخى 3. مقنى 4. منعم 5. مسرح 6. مقسط 7. کاتب 8. منظم 9. مرتب 10. معقب 11. (راغب) 12. تواب 13. مبنی 14. مظلّل 15. ممدّ 16. مذهب 17. (حارک) 18. (جاود) 19. (عامر).

[Váhid xii. 1. مساک 2. دخال 3. خراج 4. ضرب 5. بناء 6. سکان 7. نطق 8. بلا 9. اباب 10. غراس 11. وقاد 12. جزاء 13. شیاء 14. زیاد 15. نکاء 16. بقاء 17. سقاء 18. فطان 19. اجال.]

[Váhid xiii. 1. اذان 2. حرام 3. حلال 4. سخا 5. قماص 6. لباس 7. عذاب 8. کشاف 9. وحاء 10. کفاف 11. ایاد 12. حشار 13. کلام 14. فیاض 15. جذاب 16. هلاک 17. اعراض 18. بعث 19. نشار.]

[Váhid xiv. 1. خوال 2. رکاب 3. صباب 4. قصاص 5. ختام 6. نفاق 7. نزاع 8. الاف 9. دراک 10. بلاد 11. طياب 12. فراض 13. رداد 14. وساق 15. ولاج 16. طباع 17. سباغ 18. لیان 19. سقاط.]

Váhid xv. 1. دمار 2. حذف 3. براک 4. عزال 5. فراغ 6. مکار 7. بیار or نکاس 8. بیاض 9. مغیث or غیاث 10. حراز 11. رباط 12. وعاد 13. فساح 14. نشاء 15. نبان 16. (صفاح) 17. فساح 18. نشاء 19. نبان.

Váhid xvi. (1. محاق 6. محاص 5. زداد 4. رتال 3. عتاق 2. وصال 1.)
 7. نساء 11. نساخ 10. قفاء 9. تراک 8. مهز or هز 7.
 12. غراق 17. طماس 16. زياغ 15. کساء 14. تمام 13. اتاء 12.
 18. (خزآء 19. غواص 18.)

[Váhid xvii. 1. رقام 6. زهاق 5. رجاع 4. قتال 3. ستار 2. سطار 1.]
 7. حفاف 11. سلاک 10. خساف 9. فعال 8. عجال 7.
 12. دوار 17. کوار 16. شراح 15. نقاض 14. لزام 13. فجار 12.
 18. [زلاف 19. طوار 18.]

[Váhid xviii. 1. فهم 6. نساف 5. هيان 4. وعاظ 3. مطار 2. وزاع 1.]
 7. جيار 12. حداث 11. زجا 10. تراف 9. قرار 8. طوا 7.
 18. تبار 17. حياف 16. بوا 15. وزار 14. سيار 13.
 19. [جبار 19. صفاء 18.]

Váhid xix. (1. مساس 6. زواج 5. شرا 4. سما 3. وباق 2. شراع 1.)
 7. خيار 10. سمات 9. متقن or تقن 8. مؤثر or اثار 7.
 11. حواز 14. منمی or نمآء 13. محتم or حتام 12. (برام 11.)
 17. (الات 16) مفرش or فراش 15. ¹محوز or
 18. (وقآء 19) مبر or برا 18. مفتی 18.)

The last half of f. 262^a is blank. Ff. 262^b-263^b are occupied by a sort of ejaculatory prayer, in which all these names and many more (presumably representing the first seven *Váhids* of the "Names," absent in this volume) are strung together with the interjection *yá* inserted before each. Each "Name" is put in the form متفعل, and the names appear to be arranged in their proper order according to

¹ sic in index and text, but written with final *z* in the prayer at the end of the volume.

Váhids and chapters. The total number of "Names" contained in the prayer is 361, corresponding to the *Váhíd of Váhids*, the "Number of All Things" (عدد كل شيء), and the days in the Bábí year. I subjoin the beginning of the prayer down to the end of the first *Váhíd* of "Names," and the end, including the 19th and last *Váhíd* of "Names."

Begins :

بسم الله الرفع الرفع

اللهم انى اسئلك باسمك يا مؤتله يا متوحد يا متاخذ يا متحصى يا متقوم يا متبهى يا متجلل يا متعزز يا متجمل يا متعظم يا متنور يا متقدم يا متكمل يا مقرب يا متحكم يا متقدر يا متعلم يا متسلط يا متملك . . . الخ.

Ends :

يا متشرع يا متوق يا متسمى يا متشرى يا متزوج يا متمسك يا متأثر يا متيقن يا متسحت يا متخير يا متبرم يا متحكم يا متنى يا متخوف يا متفرش يا متألت يا متففى يا متبر يا متوقى ان تصلين على شجرة الاثبات فى البيان من اصلها وفرعها واغصانها واوراقها واثمارها بكل نصرتك وفتحك وظهرك وغيبتك و قدرتك وقهاريتك واقتدارك ورفعتك وامتناعك وعظمتك واستلاطك وسلطنتك وامتلاكك وملكنتك واظتهارك وظهرتك واقتهارك وقهرنتك واعتظامك وعظمتك واكتبارك وكبرنتك وابتهائك وبهينتك واعتلائك وعلينتك واغتناك وغنينتك وما انت قد احطت به علمك من كل حين انك كنت عليكلى قديرا *

The different chapters in the "Commentary on the Names" appear to have been written on different occasions, and in

a good many cases a marginal note in red specifies either the time when, or, in language generally ambiguous, the person on whose account they were "revealed." Of these marginal notes I subjoin a complete list.

Váhid ix, ch. 8: في ليلة الجمعة ليلة الاستقلال

Váhid ix, ch. 13: لزائر الحق السياح

Váhid ix, ch. 14: اين اسم بجناب سيد ۱۱ برسد واو باسماء اربعة
واحد في ارض الزاء و واحد هو الوحيد و واحد
هو العظيم و واحد هو الفاء و واحد هو الخالق

Váhid ix, ch. 15: في ارض التاء بجناب حرف الرآء والباء برسانند
وقد ارسلت اليكم كتاب الارضي فاعمل فيه ما
شئت و تحب

Váhid ix, ch. 18: در ارض جنت بمظهر تقوى برسد

Váhid x, ch. 2: في ارض النحاء الى اسم الله القيوم

Váhid xi, ch. 8: نزل ليلة الاستقلال للفتاح على في ارض الاعلى

Váhid xi, ch. 10: بمولانا الكريم يحفظ الاصل يرسل السواد لمعلم
الصبي وفيه اتمام للحجة

Váhid xvi, ch. 7: السيد رحيم في الصاد

Váhid xix, ch. 8: للطبيب الهمداني

Váhid xix, ch. 12: ما نزل لاح الشهيدان المهدي والباقر الكندي

Váhid xix, ch. 17: ما نزل لحرف الرآء والباء في ارض الاعلى

Váhid xix, ch. 18: ما نزل لاسم الله العلم الملكان الذي هو اخ
الرآء والباء على ارض خ

BBF. 10.

من کتاب اسماء کلشی

Part of the Book of the Names of All Things (vol. i).

This MS., forwarded to me by Şubh-i-Ezel in July or August, 1891, appears to be the companion volume of the MS. last described, with which it corresponds in size, writing, and arrangement, though its name is given somewhat differently. It contains in an incomplete form *Vāhids* ii-vii inclusive, just as BBF. 9 contains *Vāhids* viii-xix. *Vāhid* i is missing, but a statement of its contents is prefixed to the index on f. 2^a. The description of the MS. is as follows:

Ff. 338 (ff. 1^a-1^b, 81^b, 88^a-88^b, 120^a-120^b, 336^b-338^b blank), 20·75 × 13 centimetres, 21 lines to the page. Written in the same clear and compact *naskh* as the MS. last described. Headings of chapters and marginal annotations in red.

In the table of contents above alluded to the "Names" commentated are written continuously, the number of the *Vāhid* to which they belong being indicated by a superscription in red over the first "Name" of each *Vāhid*. This table I subjoin, placing the numbers of the *Vāhids* in parentheses.

(واحد اول) الله وحاد احاد حياء قوام بقاء جلال عزاز جمال
عظام نوار قدام كمال قراب حكام قداد علام سلاط ملاك (واحد ٢)
فرا صما مجاد مناع قداس عدال فصال كثير علا
فهرست ما في المجلد من اسماء الله تعالى

(ب ١٠ از واحد ٢) رفيع كريم جواد رقيب رحيم وهاب باطن
ظاهر قاهر شديد (واحد ٣) بطاش سميع بديع بصير ناظر ناصر وتر

لطیف خبیر (آبد)^۱ حلیم مریب حقیق مولی غفور معطی مقبل
 دافع^۲ (واحد ۴) مخلص قاتح رازق (خالق) وارث ذاکر محسن منزل
 میسر سریع مسدد حنان برهان دیان (آمن) رضی سجان معین
 مجدل (واحد ۵) فاخر وفی فاصل فارق قاضی نافع جامع شافی
 شفیع مفرج مرجی صاحب بہج دلیل مغنی ہادی مقلب مطلب
 منفس (واحد ۶) کفیل وکیل مدیل مطرز نبیل صریح مؤمن مرثف
 معطف مکون مبین ملقن مہون مثنی مزین معلم مسرر مقسم
 مبرر (واحد ۷) صادق دائم منحفی مملی مبدی معید مقوی مبسط
 مقبض مبلغ ممحی مغلب منتقد مثبت مبر مصور مصر مظہر
 مضمّر *

واحد اول تمام و واحد ثانی تا باب دهم و باب دهم (آبد) از
 واحد ثالث و باب چهارم خالق و سیزدهم (آمن) از واحد چهارم
 و باب ۳ (فاصل) از واحد پنجم نوشته نشده *

The notifications of the occasions on which, and the persons for whom, the different chapters were revealed are as follows:

Vāḥid ii, ch. 11 : میرزا احمد کاتب ملا عبد الکرم قزوینی
 (See *T.N.*, vol. ii, Index, s.v. *Aḥmad-i-Kātib.*)

Vāḥid ii, ch. 14 : یا ارحم عہ الراحمین بردارد رزق خود قرار دهد
 Vāḥid iii, ch. 11 : بجہٗ جناب ملا حسن مراغه علیہ بہاء ربہ
 برسد و اصل بکاتب برسد

Vāḥid iii, ch. 11 (middle) : سیاح (سباح؟) بنورین (نور بن؟) نیرین
 برسانند

¹ Names overlined and placed in parentheses are in the original written in red over the line.

² One name appears to be missing from this *Vāḥid*.

Váhid iii, ch. 12 : بجانب ملا حسين مراغة عليه بهاء برسد واصل
بكاتب برسد

Váhid iii, ch. 17 : الكريم الدلمغانى

Váhid v, ch. 4 : من جبل ماكو الى ارض القاف لمن يذكر بالعلی

Váhid v, ch. 5 : يوصل الى ملا عبد الجليل القاضى فى ارض المقدسة

Váhid v, ch. 8 : اين اسم بجانب سيد ۱۱۰ برسد هرگاه مطمئن
هستند باقا عبد الله طبيب برسانند والا حفظ فرمايند

Váhid v, ch. 12 (towards the middle of the first quarter):

بجھت حفظ و نصرت

Váhid v, ch. 16 : لجنباب الهادى فى ارض القاف

Váhid v, ch. 19 : يوصل الى شجرة الطاء عليها بهاء رب العماء و
الاصل يحفظه الكاتب ع

Váhid vi, ch. 2 : بجانب ميرزا احمد برسد دو عدل اين اسم را
بمذكورين من الايات برسانند من الاخ والابن

Váhid vii, ch. 12 (about the middle of the first quarter):

للغلبة على الاعداء

The following colophon, written in red ink, concludes the text on f. 336^a:

وقع الفراغ من تسويدها فى يوم الكمال السابع من شهر المسائل
والرابع والعشر من دورة المجد من سنة الثامن و الثلاثين من دورة
البيانية والكور السابع المطابق ليوم الاثنين الرابع من شهر الصفر من
سنة ١٣٠٤ من الهجرة النبوية

Safar 4th, A.H. 1304=Nov. 2nd, A.D. 1886. This first volume of the "Names" was therefore written nearly a year and a half after the second described above. Cf. p. 651 *supra*.

BBF. 11.

مرآت البیان

The Mirror of the Beyán, by Subh-i-Ezel.

Ff. 678 (ff. 1^a-2^a and 675^b-678^b blank), 20.75 × 13.5 centimetres, 14 lines to the page. Written in Subh-i-Ezel's large clear *naskh*.

When I was in Cyprus in March-April 1890, Subh-i-Ezel mentioned this book and another, the *Diván-i Ezelî*, as two of the more important of his productions, and promised to give me copies of them.

In a letter dated Muharram 12th, A.H. 1309 (= Aug. 18th, A.D. 1891), he wrote as follows :

کتابیکه در ایام ملاقات وعده شده مرآت البیان حاضر است
و اجزاء آن بسیار شده در فرستادنش اشاره شود بچه نحو ارسال شود
بوساطت حاکم یا آنکه طریقی دیگر یا آنکه یکدفعه یا دو سه نوبت

"The book named *Mir'atu'l-Beyán* which was promised to you in the days of meeting is ready. As its folios are numerous, please indicate in what way it shall be sent, whether by means of the Governor, or some other way, and whether all at once, or in two or three instalments." In reply to this, I requested that the book might be sent through Captain Young, either all at once, or in successive instalments, as might appear convenient. The first instalment, consisting of 25 folios of 10 leaves (20 pages) each, reached me in November, 1891; the second instalment, consisting of 23 similar folios, in February, 1892; the third and last instalment, consisting of 20 folios, in June, 1892.

Taking the word *Beyán* in one of its senses, as denoting these "Books of Names" and "Commentaries on the Names" which have been already described, the title "Mirror of the Beyán" aptly defines the nature of the present work, which, except that the "Names" are in a different order, and are not grouped in *Vâhids* of 19, is

precisely similar in arrangement to BBF. 9 and BBF. 10 (see p. 649 *supra*). The number of names contained in the whole work is 137. They are as follows :

الاله. الرحمن. الرحيم. الرب. المالك. المحيط. التقدير. العليم.
 السبحان. الحكيم. التواب. الباري. الولي. النصير. الواسع. البديع.
 السميع. العزيز. القديم. (٢٠) الواحد. الغفور. القريب. المجيب.
 الشديد. السريع. الرؤوف. الحليم. البصير. الخبير. الهو. الحى. القيوم.
 الاعلى. العظيم. الحميد. الغنى. الوهاب. الشهيد. (٣٩) المولى.
 الرقيب. الحسيب. الكفيل. العفو. المقيت. الشكور. القاهر. الشفيع.
 الفالق. الخالق. اللطيف. الحفيظ. المعذب. المنجزى. المخرج.
 القوى. المستعان. الغالب. (٥٨) الفاطر. المتعال. الحفى. الحق.
 السلام. الكريم. الجاعل. الهادى. الفتاح. النور. الاواب. الرفيع. البر.
 السلطان. الاول. الآخر. الظاهر. الباطن. القدوس. (٧٧) المؤمن.
 المهيمن. الجبار. المتكبر. المصور. الذارئ. الودود. الاحد. الصمد.
 الكائن. الديموم. المنظم. الباقي. الرأى السيد. المجيد. القاضى.
 الباسط. الفايز. (٩٦) الابد. الازل. الفرد. الغياث. العادل. الطاهر.
 الصانع. السبوح. الوفى. الوتر. الشافى. الكاشف. الكافى. الكبير.
 المبين. المنان. الوكيل. الوارث. الباعث. (١١٥) الجليل. الجواد.
 الديان. الجميل. الحبيب. المشرع. المنخذل. الموحى. الملهم.
 المكون. المكور. الفياض. المنعم. الفضال. الموزع. المقسم.
 الموقى. الواضع. الستار. (١٣٤) المحسن. المجير. المبيج. الفعال *

No further description of this MS. seems necessary, except to give a transcript of the first few lines at the beginning and end.

Begins :—

الا الله

مرأت البيان

لا اله

الباب ١

في معرفة اسم الالهية وله
 اربع نقاط الاول في الاول
 بسم الله الآله الآله

بالله الله الآله الآله قل الله أله فوق كل شئ بيده ملكوت كل
 شئ يبدع ما يشاء بامرته كن فيكون هو الذي لا يعرف الوهيته سواء
 ولا يشهد على ما هو عليه الا هو له الملك في الاولى والاخرة وكل
 اليه يرجعون هو الذي بيده الملك في السموات والارض ينزل رزق
 خلقه على قدر موزون ولله الالهية من قبل ومن بعد يسجد له كل
 شئ وكل له قانتون الخ

Ends (on ff. 674b-675a):—

ارغب اليه واسمع قوله واتبع سبيله واطع وصاياه (f. 675^a)
 واحبب ادلائه وصدق رسله وصفوته واتل آياته وايقن بكلماته
 وارض بما نزل من آياته وقدر من احكامه واشكره في كل شأن
 وصدق نفسه واتبع ما القاه واجتنب عما لا يهويه ولا يرضى به
 وجنب عما انهاك سبحانه بقلبك في ملكوت السموات والارض
 ويدورك في جبروت الامر والخلق ويلقيك قول الحق لان تكون
 بايات الله من المهتدين وبلقائه من الفائزين واليه من السارعين
 ولديه من الراجعين ذلك الفضل من عنده والجود من لدنه والعز
 من لديه بيده الملك في السموات والارض وما بينهما وله الامر
 في كل شأن وله الخلق في ملكوت البدء والختم وانه لا اله الا هو
 بيده كل شئ وانه لقوى حفيظ ارجع اليه في كل شأن وارغب
 لديه في دون شأن واسمع ما يعظك ويلقيك واعمل له خالصا
 مخلصا واعلم بانه لا اله الا هو الملك الفعال المقدر القدير الممتنع
 الحق المتعالي المرهوب والحمد لله رب العالمين *

CLASS III. MSS. OBTAINED AT OR FROM ACRE.

BBA. 1.

مقاله شخصی سیاح که در تفصیل قصیه باب نوشته است

A Traveller's Narrative, written to illustrate the Episode of the Báb.

Ff. 108 (ff. 1^a, 107^a–108^b blank), 18·0 × 10·5 centimetres, 12 lines to the page. Written in a good *naskh*. Title (as above), written in red, occupies l. 1 on f. 1^b. An irregular system of punctuation with red dots prevails throughout the MS. In all other respects the *facsimile* forming vol. i. of my *Traveller's Narrative*, published by the Cambridge University Press in February of this year, accurately represents the original.

To what I have said concerning this work, its peculiarities, value, and importance, in the Introduction to vol. ii of my edition (which contains, besides the aforesaid Introduction, the translation and notes) I have to make one or two important additions. From the perusal of certain letters written by Behá'u'lláh's son 'Abbás Efendí, I was led to surmise that he might perhaps be the author of this history, the peculiar style of which appeared very similar to his. This conjecture, however, till recently lacked positive confirmatory evidence. But some few weeks ago I received a letter from a Persian Bábí of Jewish extraction—a descendent of those Jews of Mash-had who, about half a century ago, were forcibly converted to Islám—accompanied by a parcel containing (besides a small controversial treatise in manuscript, composed by Mírzá Abú'l-Fazl of Gulpáyagán, of which I shall have to speak presently) a lithographed text of this same *Traveller's Narrative*, published, as it would appear, in Bombay (for no printer's or publisher's name appears either on the

title-page or at the end of the volume), on Rabí'-uth-thání 26th, A.H. 1308 (Dec. 9th, A.D. 1890), that is to say more than a year previously to my edition. My correspondent, who at that time knew no more of my edition of the work than I knew of the Bombay edition, wrote concerning it as follows:—

پس از شکر یکتا یزدان پاک که از مشتی خاک گوهر انسانی را
ظاهر فرمود و مطلع دانش و هوش نمود عرض میشود ۲ نسخه یکی
تاریخ فرمایشات حضرت سرالله ذاتی فداه که از جانب سیاحی
ذکر میفرماید و در ممبئی طبع شده بود با نسخه خطی که خط
جناب زین المقرین نوشته شده و نزد حقیر بود مقابله نموده با
استدلالیه که آقا میرزا ابو الفضل گل پایگانی که از اجله احباب
و سابق منشی مانکچی صاحب در طهران بود در اثبات ظهور الهی
و طلوع ربانی از اراضی مقدسه کرمل و اورشلیم نوشته شده هر دورا
بطرز امانت داخل لفافه ماهوت سفید بسته مهر و لاک نمودم
و باسم جناب شما با پوسته از طرف ممبئی و بندر ابو شهر سفارشی
رجستری نمودم انشاء الله بسلامت برسد.

“After giving thanks to the One Pure God, who, from a handful of dust, caused the human essence to appear, and made it the source of knowledge and reason, representation is made as follows: I have forwarded as a consignment to your address, by registered post, by way of Bushire and Bombay, two volumes, wrapped in a covering of white cloth, and sealed with wax, which, please God, will arrive safely. Of these two volumes, one is a history containing the observations of His Holiness the Mystery of God [*Hazrat-i-Sirru'lláh*]¹ (may my personality be his sacrifice!) which he sets forth as made by ‘a traveller.’

¹ The title of Abbás Efendi. See *B. i.*, p. 518; and *T.N.*, vol. ii, index, s.v. ‘Abbás Efendi.’

This book was printed in Bombay; it has been collated with a manuscript copy of the same, written in the handwriting of His Excellency *Zeynu'l-Mukarrabin*,¹ which is in my possession. The other is an evidential treatise [*Istidláliyyé*] written by Mírzá Abú'l-Faẓl² of Gulpáyagán (one of the most illustrious of 'the Friends',³ who was formerly secretary to Mánakjí Šáhib⁴ in Teherán) in proof of the Divine Manifestation and Heavenly Theophany in the Holy Lands of Carmel and Jerusalem."

It may therefore, I think, be safely assumed that the anonymous author of the *Traveller's Narrative*, concerning whom I was previously unable to give any information, is none other than Behá's eldest son, 'Abbás Efendí, called by the Bábís *A'ká-yi*-[or *Hazrat-i*-] *Sirru'lláh*.

As regards the Bombay edition, it is clearly lithographed in a *ta'lik* hand on grey paper, contains 240 pp. of 9 lines each, measuring 21.0 × 13.5 centimetres, and, beyond the actual text, contains only the following brief colophon:—

بتاریخ جمعه ۲۱ شهر ربیع الثانی ۱۳۰۸

That the "narrative" is not strictly impartial I have shown at pp. xlv–xlvi of vol. ii, and that, in one particular at least, there is good ground for suspecting a deliberate mis-statement of facts and dates, I have pointed out at pp. 304–6 of the April number of this *Journal*.

BBA. 2.

ایقان

Ff. 129 (ff. 1a–2a, 128a–129b blank), 20.5 × 12.25 centimetres, 14 lines to the page. Written in a fine *naskh* hand by *Zeynu'l-Mukarrabin*, "the Letter Zá," concerning whom see vol. ii of my *Traveller's*

¹ See *T.N.*, vol. ii, p. 170, and p. 412 *et seq.*; and vol. i, p. 211.

² See pp. 442–3 *supra*.

³ i.e. the Bábís, who commonly call themselves by this name.

⁴ See pp. 318 and 442–3 *supra*.

Narrative, pp. 412 *et seq.* The colophon of this MS. (which is written in the form of a diamond superimposed on a triangle) occupies the lower part of f. 127^b. It is quoted and translated at pp. 417–418 of *T.N. ii*, and need not therefore be repeated here. This MS. is the 67th copy made by *Zeynu'l-Mukarrabin*, was completed on *Jemádi-ul-avval* 11th, A.H. 1306 (=Jan. 13th, A.D. 1889), and is an extremely accurate and trustworthy transcript. It was given to me by Behá'u'llah's sons on April 20th, 1890, as I was leaving Acre.

For further particulars of the book see pp. 435–438 *supra*.

BBA. 3.

صحائف مبارکه پارسیه. کلمات فردوسیّه. طرازات. تجلیات.
لوح اقدس.

Ff. 96 (ff. 1^a, 2^a, 95^a–96^b blank), 15.75 × 8.5 centimetres, 11 lines to the page. Written in a fine clear *naskh*. Received from Acre on October 26th, 1890. In the accompanying letter, dated Šafar 18th, A.H. 1308 (Oct. 3rd, A.D. 1890), Behá'u'lláh's son Mirzá Badí'u'lláh wrote as follows:

کلمات مکنون الی حین نرسید که ارسال شود انشاء الله از بعد
ارسال میشود و حال بعضی صحائف مبارکه که دارای بیانات
پارسیه بود ارسال شد *

“The *Hidden Words*¹ cannot yet be sent, as they have not yet arrived. Please God they will be sent hereafter. For the present sundry holy Epistles containing explanations [of the doctrine] in Persian are sent.”

¹ See the description of the MS. next following. A MS. of the *Hidden Words* had been promised to me, but, as it was not ready when this letter was written, the present MS. was sent instead.

On f. 1^b is inscribed the following note :

یکی از علما از عصمت کبری سؤال نموده یکصحیفه مبارکه در جواب نازل و در آن اشراقات بلسان پارسی نازل حسب الامر مخصوص آجناب ارسال شد و همچنین کلمات فردوسیّه و طرازات منزله از سماء اراده و تجلیات مذکوره چون بلسان پارسی نازل حسب الامر ارسال شد شاید عباد از بحور عنایت که در کلمات منزل آیات مستور است بیاشامند و بافی اعلی راه یابند *

“A certain one of the doctors having asked a question of the Supreme Purity,¹ a holy Epistle was revealed in reply, wherein were revealed illuminations in the Persian language. In accordance with orders this is sent for your Excellency, and likewise *Words of Paradise and Ornaments revealed from the Heaven of the [Divine] will*. The afore-mentioned effulgences, being revealed in the Persian language, are sent, agreeably to command, that perchance men may drink of the oceans of Grace latent in the words of the Revealer of Verses, and may find the road to the Supreme Horizon.”

Notwithstanding the statement contained in the above note, more than half of the *Şahīfa-i-mubāraka* (ff. 2^b–27^b) is in Arabic. The Arabic portion begins as follows :

هذه صحیفة اللّٰه المہیمن القیوم
هو اللّٰه تعالی شأنه الحکمة و البیان * الحمد للّٰه الذی تفرّد
بالعظمة و القدرة و الجمال * و توحد بالعز و القوّة و الجلال * و تقدّس
عن ان یدرکه الخیال * او یدکر له نظیر و مثال * قد اوضح صراطه
المستقیم بافصح بیان و مقال آتہ هو الغنیّ المتعال * فلما اراد الخلق
البدیع فضّل النقطة الظاهرة المشرقة من افق الارادة و آتھا دار فی کلّ
بیت علی کلّ ہیئة بلغت منتهی المقام الخ

¹ i.e. Behá'u'lláh.

The Persian portion begins on f. 27^b, l. 3, as follows:

قلم اعلی از لُغَة فصَحی بُلُغَة نوراً¹ توجّه نمود ليعرف الجمیل
 عناية رَبّه الجمیل و يكون من الشاکرين * يا ايها الناظر الى الأفق الأعلى
 ندّاً بلنداست و قوّه سامعه قليل بل مفقود اينمظلوم در فم ثعبان
 اولیای الهی را ذکر مینماید این ایّام وارد شد آنچه که سبب جزع
 و فزع ملاً اعلی گشت ظلم عالم و ضرّام مالک قدم را از ذکر منع
 ننمود و از اراده اش باز نداشت نفوسیکه سالها خلف حجاب
 مستور چون افق امر را منیر و کلمة الله را نافذ مشاهده نمودند
 بیرون دویدند با سیوف بغضا و وارد آوردند آنچه را که قلم از ذکرش
 عاجز و لسان از بیانش قاصر الخ

Ends on ff. 47^b–48^a:

اهل ایران از حافظ و معین گذشته اند و باو هام جهلا متمسک و
 مشغول بشأنی باو هام متشبّثند که فصل ان ممکن نه مگر بذراعی
 قدرت حق جلّ جلاله از حق بطلب تا حجبات احزاب را باصبع
 اقتدار بردارد تا کل اسباب حفظ و علوّ و سموّ را بیابند و بشطردوست
 یکتا بشتابند *

Immediately after this follows the treatise called *Kalimāt-i-Firdawsiyya* ("Words of Paradise"). The first words of this and the title (written obliquely in the margin) are in red ink. Begins:

کلمات فردوسیّه

کلمة الله در ورق اوّل فردوس اعلی از قلم ابهی مذکور و مسطور
 براستی میگویم حفظ مبین و حصن متین از برای عموم اهل عالم

¹ By *lughat-i-fuṣḥā* ("the most eloquent language") Arabic is meant, and by *lughat-i-nawrā* ("the most luminous language") Persian, as was explained in a letter addressed to me by one of Behá's sons, of which a portion is translated in the latter part of note 1 on p. 123 of the second volume of my *Traveller's Narrative*.

حشمة الله بوده * آنست سبب اكبر * از برای حفظ بشر * و علت
كبرى از برای صيانت وري * بلى در وجود آيتى موجود و آن
انسان را از آنچه شايسته ولايتى نيست منع مينمايد و حراست
ميفرمايد و نام آن را حيا گذارده اند و لكن اين فقرة مخصوص است
بمعدودى كل داراى اين مقام نبوده و نيستند *

This is the first "leaf" (*warak*), and it is followed by nine others, the tenth being considerably longer than the rest.

On f. 64ª begin the *Tirázat* as follows:

بسمى المهيمن على الاسماء

حمد و ثنا مالک اسماء و فاطر سمارا لايق و سزاست كه امواج
بحر ظهورش امام وجوه عالم ظاهر و هويدا آفتاب امرش حجاب
قبول نفرمود و بكلمه اثباتش محوره نيافت منع جبابره و ظلم
فراعنه اورا از اراده باز نداشت جل سلطانه و عظم اقتداره الخ

Of these *Tirázat* there are six, of which the first (on f. 66^a) begins as follows:

طراز اول و تجلى اول كه از افق سماء ام الكتاب اشراق نموده
در معرفت انسانست بنفس خود و با آنچه سبب علو و دنو و ذلت
و عزت و ثروت و فقر است بعد از تحقق وجود و بلوغ ثروت لازم و
اين ثروت اگر از صنعت و اقراراف حاصل شود نزد اهل خرد
ممدوح و مقبولست مخصوص عباديكه بر تربيت عالم و تهذيب
نفوس امم قيام نموده اند ايشانند ساقيان كوثر دانائى و هاديان
سبيل حقيقى الخ

On f. 77^b begin the *Tajalliyat* as follows:

صحيفة الله المهيمن القيوم

هو السامع من افقه الاعلى *

شهد الله أنه لا اله الا هو والذي اتى أنه هو التَّسْر المكنون * والرمز
المخزون * والكتاب الأعظم للأهم * وسماء الكرم للعالم * وهو الآية
الكبرى بين الورى * ومطلع الصفات العليا فى ناسوت الانشاء *
به ظهر ما كان مخزونا فى ازل الازال * ومستور عن اولى الابصار *
أنه هو الذى بشرت بظهوره كتب الله من قبل ومن بعد من اقرب به
وباياته وبيناته أنه اقرب ما نطق به لسان العظمة قبل خلق الارض
والسماء * وقبل ان يظهر ملكوت الاسماء * الخ

Of the *Tajalliyât* contained in this piece there are four, the first of which (f. 80^b) begins as follows:

تجلى أوّل كه از افتاب حقيقت اشراق نمود معرفت حق
جلّ جلاله بوده و معرفت سلطان قدم حاصل نشود مگر بمعرفت
اسم اعظم اوست مکتم طور که بر عرش ظهور ساکن و مستویست
و اوست غیب مکنون و سرّ مخزون کتب قبل و بعد الهی بذکرش
مزمین و بثباتش ناطق * الخ

The *Lawḥ-i-Aḳdas*—not the *Kitāb-i-Aḳdas* to which I formerly wrongly applied this title (see p. 440 *supra*) but the real *Lawḥ-i-Aḳdas*—begins at the top of f. 85^a as follows:

هذا اللوح الاقدس نزل من الملكوت المقدس لمن اقبل الى
قبلة العالم الذى اتى من سماء القدم بمجده الاعظم بسم الرب
ذى المجد العظيم * هذا كتاب من لدنا الى الذى ما منعه
سبحات الاسماء عن الله فاطر الارض والسماء لتقرّ به عينه فى ايام
ربه المهيمن القيوم * قل يا ملا الابن واحتجبت باسمى عن نفسى
ما لكم لا تتفكرون * كنتم ناديتم ربكم المختار فى الليل والنهار فلما
اتى من سماء القدم بمجده الاعظم ما اقبلتم وكنتم من الغافلين *

The last sentence but one of this extract confirms the information given by me to Baron Rosen at a date anterior to that whereon I received this MS. (see *Coll. Sc. vi*, p. 243, n. 1), viz. that this *Laḥ-i-Aḥdas* was addressed to a Christian.

Ends, without colophon, on f. 94^b, as follows :

طوبى لمن انقطع عن سوائى * و طار فى هواى حببى و دخل
ملکوتى * و شاهد ممالک عزى * و شرب کوثر فضلى * و سلسبیل
عنایتى * و اطلع على امرى * و ما سترته فى خزائن کلماتى * و
طلع من افق المعانى بذکرى و ثنائى * الله منى * علیه رحمتى و
عنایتى * و مکرمتى و بهائى *

BBA. 4.

کلمات مکنونه فاطمه . سه لوح که مخصوص اصحاب زرتشت
نازل شده.

Hidden Words. Three Epistles to Zoroastrians.

In the *Epistle to the King of Persia* (*Coll. Sc. vi*, pp. 204-5) certain quotations are made from the *Hidden Book of Faṭīma*. When I was engaged on the translation of the *Traveller's Narrative*, in which the greater part of this *Epistle* is cited, I was forced to consider what the work thus referred to might be. Not being able to arrive at a satisfactory conclusion, I wrote to Acre asking for information on this and several other subjects. In reply I received on Sept. 1st, 1890, a letter, dated August 20th, 1890, from Behā's son Mírzá Badī'ū'llāh, containing answers to my question. What refers to the *Hidden Book of Faṭīma* I translated in vol. ii of the *Traveller's Narrative*, p. 123, n. 1. I shall not repeat the translation here, but will give the original text of this portion of the letter.

سؤال پنجم در ذکر فقرات صحیفه مکنونه فاطمیّه علیها صلوة الله جواب آنکه حزب ایران یعنی شیعه که خود را پاک و عالم را نعوذ بالله مجلس میدانند برانند که بعد از حضرت ختمی مأب حضرت فاطمه صلوة الله علیها شب و روز در مصیبت پدر بزرگوارش بناله و ندبه و زاری مشغول لذا جبریل از حضرت ربّ جلیل مأمور بمصاحبت و مؤانست و ملاقات حضرت فاطمه شد و کلماتیکه سبب تسلی و تسکین قلب بود ذکر مینمود آن کلمات را جمع نموده و صحیفه فاطمیّه نام نهادند و برآند که آن صحیفه نزد حضرت قائمست و در ایام ظهورش ظاهر میشود و از آن صحیفه جز اسم چیزی معلوم نه فی الحقیقه اسمی است بی رسم و ذکر است بی حقیقت و حضرت موجود¹ اراده فرمود بتلویح و کنایه ظهور قائم را معلوم فرماید لذا باین قسم ذکر شد حکمة من عنده و آنچه در لوح حضرت پادشاه ائده الله باسم صحیفه ذکر شده از کلمات مکنونه است که قبل از لوح حضرت سلطان نازل شده و کلمات مکنونه بلغت فصیحی (عربی) و نورا (فارسی) هر دو نازل و بعضی از آن را امر شد مخصوص آئجناب نوشته ارسال دارند تا بر حقیقت امر مطلع گردید باری فارسی و عربی آن در این ظهور نازل *

A passage in a subsequent letter (received on Oct. 26th, 1890) wherein apology is made for delay in sending the promised *Book of Faṭima* has been already quoted at p. 666 *supra*. The book finally arrived on December 14th, 1890, together with a letter from Mīrzā Badī'u'llāh, dated Rabī'u'l-avval 15th, A.H. 1308 (Oct. 29th, A.D. 1890), wherein he wrote concerning the accompanying MS. as follows :

¹ i.e. Behā'u'llāh.

این کثره کلمات مکنونه با بعضی از الواح که مخصوص ملت
زردهشت نازل شده ارسال شد *

“This time the *Hidden Words*, together with certain Epistles revealed for the Zoroastrian church, have been sent.”

The description of the MS. is as follows. Ff. 44 (ff. 1^a, 31^b–32^a, 42^a–44^b blank), 15·75 × 8·5 centimetres, 11 lines to the page. Written in a bold clear *naskh* hand. Titles and initial words in red. Of the four passages cited from this work in the *Epistle to the King of Persia* the first (beginning ای بیوفایان) commences on f. 8^a, l. 9; the second (beginning ای بظاهر آراسته) on f. 8^b, l. 5; the third (beginning ای پسر دینا) on f. 9^b, l. 3; and the fourth (beginning here ای بنده دنیا instead of ای مدعی دوستی من but otherwise identical with the citation in the *Epistle to the King*) on f. 10^b.

Begins on f. 1^b, at the top of which is written in Mīrzā Badī's *ta'lik* :

هذا ما نزل من لسان الرب انه لبهاء الله لمن في السموات
والارضين

The rest of the page is occupied by the opening clause of the *Hidden Words*, which I give in full :

بنام گوینده توانا

ای صاحبان هوش و گوش اول سروش دوست اینست ای بلبل
معنوی جز در گلبن معانی جای مگزین و ای هدهد سلیمان عشق
جز در سبای جانان وطن مگیر و ای عنقای بقا جز در قاف وفا محل
مپذیر اینست مکان تو اگر بپر جان بر پری و آهنگ مقام خود
رایگان نمائی

The Persian portion of the *Hidden Words*, which extends to f. 31^a, contains over 80 similar short clauses, beginning in each case with an invocation similar to that written above. Of these invocations, all of which are written in red, I give those which stand at the heads of the nine clauses which immediately follow the first :

ای پسر خاک . . . ای پسران ارض . . . ای پسر حب . . . ای
پسر عز . . . ای سایه نابود . . . ای پسر هوی . . . ای صاحب دو
چشم . . . ای پسران من . . . ای دوستان . . .

The last clause, occupying f. 31^a, is as follows :

ای عباد

جواهر معانی بدیعه که ورای پردهای بیان مستور و پنهان بود
بعنایت الهی و الطاف ربّانی چون شعاع منیر جمال دوست ظاهر
و هویدا شد شهادت میدهم ای دوستان که نعمت تمام و حجّت
کامل و برهان ظاهر و دلیل ثابت آمد؛ دیگر تا همت شما از مراتب
انقطاع چه ظاهر نماید کذلک تمتّ النعمة علیکم و علی من فی
السموات و الأرضین و الحمد لله ربّ العالمین *

Four blank pages (ff. 31^b–33^a) separate the Persian from the Arabic portion of the *Hidden Words*. The latter begins on f. 33^b, l. 6, as follows :

یا ابن الروح

فی اوّل القول املک قلباً جیداً حسناً منیراً لتملک ملکاً
دائماً باقیماً از لا قدیماً

یا ابن الروح

احبّ الاشیاء عندی الأنصاف لا ترغب عنه ان تکن الی راغباً
ولا تغفل منه لتکون لی امیناً وانت توفّق بذلک ان تشاهد

الاشياء بعينك لا بعين العباد و تعرفها بمعرفتک لا بمعرفة احد في
 البلاد فکر فی ذلک کیف ينبغي ان تكون ذلک عن عطيتي عليك
 و عنایتی لک فاجعله امام عينک

This part of the *Hidden Words* contains only 18 short clauses similar to the above, and ends at the bottom of f. 36^b as follows :

یا ابن الانسان

لا تحرم وجه عبدی اذا سئلک فی شیء لأن وجهه وجهی فاخلج
 منی *

The Epistles to the Zoroastrians begin at the top of f. 37^a. This page, which includes the whole of the first Epistle, I here transcribe in full :

این سه لوح مبارک از الواحی است که مخصوص اصحاب زرتشت

نازل شده

هو المقصود

بخود مشغول نباشید در فکر اصلاح عالم و تهذیب امم باشید
 اصلاح عالم و تهذیب امم از اعمال طیبۀ طاهره و اخلاق راضیۀ
 مرضیۀ بوده ناصر امر اعمالست و معینش اخلاق یا اهل توحید
 بتقوی الله تمسک نمائید هذا ما حکم به المظلوم و اختاره
 المختار *

The second Epistle to the Zoroastrians (ff. 37^b-39^b) begins as follows :

بنام یکتا خداوند بیهمتا

ستایش پاک یزدان را سزااست که بخودی خود زنده و پاینده
 بوده هر نابودی از بود او پدیدار شده و هر نیستی از هستی او نمودار

گشته ای رستم انشاء الله بعنايت رحمن مرد میدان باشی تا
از این زمزمه ایزدی افسردگانرا برافروزی و مردگانرا زنده و
پژمردگانرا تازه نمائی اگر باین نار که نور است پی بری بگفتار آئی
و خود را دارای کردار بینی الخ

The third Epistle to the Zoroastrians (ff. 39^b-41^b), which concludes the MS., begins as follows:

روشنی هر نامه نام زنده پاینده بوده ای بندگان سزاوار آنکه
درین بهار جانفزا از باران نیسان یزدانی تازه و خرم شوید خورشید
بزرگی پرتو افکنده و ابر بخشش سایه گسترده با بهره کسی که خود را
بی بهره نساخت و دوست را درین جامه بشناخت الخ

BBA. 5.

Selected Precepts of Behá'u'lláh.

Ff. 6 (f. 1^a bears a short inscription, ff. 6^a-6^b blank),
20.0 × 12.5 centimetres, 13 lines to the page.
Written in a bold graceful *naskh*.

This little MS., containing fifteen clauses called بشارت, or "Good Tidings" (each of which indicates some reform or law conducive to the general well-being of mankind embodied by Behá'u'lláh in one or other of his "revelations"), was received by me from Acre on February 7th, 1891, together with a letter from Mírzá Badí'u'lláh dated Jemádí-uth-thání 11th, A.H. 1308 (Jan. 22nd, 1891). This selection of precepts, or compendium of reforms aimed at by the new religion, was, as the letter seems to imply, compiled for my benefit by order of Behá'u'lláh. As indicating the ideals held up by Behá for the guidance of his followers it is interesting and important, and I hope at some future date to publish it in its entirety. For the present I must content myself with giving the inscription on f. 1^a, the first and last clauses, and an abstract of contents in English.

The inscription at the top of f. 1^a is as follows :

این احکام و اوامر الهی از قبل در الواح متفرقه و کتاب اقدس
و اشراقات و تجلیات و طرازات و غیرها نازل حسب الامر اقدس
الاعلی جمع شد تا کل بر فضل و رحمت و عنایت حق جل
جلاله در این ظهور اعظم و نبأ عظیم آگاه شوند و بشکر و حمد مقصود
عالمیان مشغول گردند آنه آنه یؤید عبادۀ علی ما اراد و هو
الامر الحکیم *

“These Divine ordinances and commands, formerly revealed in sundry epistles, in the *Kitáb-i-Akdas*, in the ‘Illuminations,’ ‘Effulgences,’ ‘Ornaments,’ etc., have, agreeably to the Supreme and Most Holy Command, been collected, that all may become cognizant of the grace, mercy, and favour of God (great is His Glory!) in this Most Mighty Manifestation and this Great Announcement, and may engage in praise and thanksgiving to the Desired Object of all the inhabitants of the world. Verily He helpeth His servants unto that which He willeth, for He is the Wise Ordainer.”

The text begins on f. 1^b as follows :

هَذَا نَدَاءُ الْأَنْبِيَاءِ الَّذِي ارْتَفَعَ مِنَ الْأَفْقِ الْأَعْلَى

هُوَ الْمُبَيِّنُ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ

حق شاهد و مظاهر اسماء و صفاتش گواه که مقصود از ارتفاع ندا
و کلمۀ علیا آنکه از کوثر بیان آدان امکان از قصص کاذبه مطهر شود
و مستعد گردد از برای اصغاء کلمۀ طیبۀ مبارکۀ علیا که از خزانه علم
فاطر سما و خالق اسماء ظاهر گشته طوبی للمنصفین یا اهل ارض
بشارت اول که از ام الكتاب در این ظهور اعظم بجمیع عالم عنایت
شد محو حکم جهاد است از کتاب تعالی الکریم ذو الفضل العظیم
الذی به فتح باب الفضل علی من فی السموات والارضین *

The concluding clause (on f. 5^b is as follows :

بشارت پانزدهم

اگرچه جمهوریت نفعش بعموم اهل عالم راجع و لکن شوکت
سلطنت آیتی است از آیات الهی دوست نداریم مُدُنِ عالم از آن
محروم ماند اگر مدترین این دورا جمع نمایند اجرشان عند الله
عظیم است *

In substance the reforms enacted in the fifteen clauses contained in this tract are as follows :

- (1) Abolition of religious warfare (*jihād*).
- (2) Permission to all sects and peoples to unite in friendly intercourse.
- (3) Permission to study foreign languages (a thing discouraged by the Báb), coupled with a recommendation that one language and writing (either of those already existing, or specially devised for the purpose) should be selected by general consent as a medium of international communication. (Cf. *B. ii*, p. 981; *Coll. Sc. vi*, p. 245, l. 4 from the bottom.)
- (4) All Behá's followers are bound loyally to serve and support any King who extends his protection to their faith.
- (5) The followers of Behá, in whatever land they dwell, must cheerfully and ungrudgingly submit to the laws and conform to the customs of that country.
- (6) Promise of the "Most great Peace" (Cf. *Traveller's Narrative*, vol. ii, p. xl.).
- (7) All are permitted, subject to the dictates of decency and good taste, to follow their own inclinations as to dress and the wearing of the hair.
- (8) The good works and devotions of Christian priests are recognised and will be accepted, but they must henceforth abandon their seclusion and "engage in that which shall advantage them and whereby mankind shall be benefited." They are also permitted to marry.

- (9) Confession of sins to one's fellow-men and seeking absolution from them is not permitted. To God only should confession be made, and from him only should pardon be sought. A form of prayer suitable for such confession is given. (Cf. *B. ii*, p. 975, first paragraph.)
- (10) The Báb's command to destroy certain classes of books (*e.g.* books of logic, philosophy, and other sciences conducing, in his opinion, only to self-conceit and disputatiousness) and to "renew" all books after a certain period, is abrogated. (Cf. *B. ii*, p. 979, l. 21; p. 928, l. 10 *et seq.*)
- (11) The study of sciences and arts is commended and encouraged, but they should be such as conduce to the welfare of mankind.
- (12) All men must learn and practise some craft, trade, or profession. The diligent and conscientious practice of such craft, trade, or profession is in itself an act of worship. Mendicity and idleness are hateful to God. (Cf. *B. ii*, p. 975, first paragraph.)
- (13) The settlement of differences, the apportionment of alms, and the ordering of the affairs of the commonwealth generally, are entrusted to the "House of Justice." (Cf. *B. ii*, p. 974.)
- (14) Visitations of the tombs of martyrs and pilgrimages to the shrines of saints are no longer to be regarded as obligatory. Nevertheless it is a pious work for rich men to leave money to the "House of Justice" to enable their poorer brethren to perform these pilgrimages.
- (15) Though a republic conduces most to the general welfare, it is not desired that Kings, who are the "signs of God's Power," should cease to exist. "If statesmen can combine these two things in this cycle, their reward with God shall be great."

CLASS IV. MSS. OBTAINED FROM CONSTANTINOPLE.

Before proceeding to describe these MSS. I must explain in what manner I became acquainted with Sheykh A —, the learned Ezeli from whom I received them. On October 13th, 1890, I received from Constantinople a long letter in Persian, occupying two sheets of writing-paper, and dated Šafar 22nd, A.H. 1308 (Oct. 7th, 1890), which letter proved to be from the aforesaid Sheykh A —, with whom I had had no previous communication, and of whose very existence I had till that day been unaware. After apologizing for writing to me without previous introduction or acquaintance, the writer explained how he had heard of me from Persia and Cyprus, and how he had learned that I had interested myself especially in the Bábí religion. In consequence of this, he said, he had written to me to warn me against certain pretenders to spiritual truth (by whom he meant the Behá'ís) who had brought discord and dissensions into the bosom of the new faith. After discoursing in this strain at great length, in fine but rather ambiguous language, he continued as follows :

وَأَمَّا بِجَهَةِ فَهَمِيدِن شَمَا آيَات و كَلِمَات اَيْنَ ظَهْوَرَا اَعْمَ از كَلِمَات
نَقْطَةُ حَقِيقَت يَا كَلِمَات شَخْصِ حَقِّ كِتَابِي دَر نَزْدِ حَقِيرِ مَوْجُود
اَسْت بَزْبَانِ عَذْبِ الْبَيَانِ فَارْسِي دَر كَمَالِ سَهُولَتِ تَقْرِيبًا بِيَسْت
جَزُو كِه عبارت از يكصد و شصت ورق باشد ميشود اسرار اَيْن
شَرِيعَت و احكام آن و تفسير اصطلاحات و مقاصد اَيْن حضرات را
بَزْبَانِي خِيَلِي آسان بيان ميكند بطوريكه شمارا كَلِيد و مِفْتَاحِي
از برای اَيْن گَنْجِيْنَةُ عِلْمِ الْاَسْمَاءِ بَدَسْت ميدهد

“Now to enable you to understand, not only the words of the Point of Truth (*i.e.* the Báb), or the words of Him called ‘The Living’ (*i.e.* Šubḥ-i-Ezel), but the

signs and words of this dispensation in general, there is in my possession a book in the sweet Persian tongue, in very simple style, consisting of about twenty folios or 160 leaves (pp. 320), which sets forth in very easy language the mysteries of this law and its ordinances, and explains the terminology and ideas of these people, in such wise that it will place in your hand a key wherewith to open this treasure-house of the Knowledge of the Names." The writer then goes on to say that as there is only one copy of this book, and as it has to be jealously kept from the eyes of all save a few, he cannot give me the MS., but that if I should like to have it he will either lend it to me for two or three months, that I may make a copy for myself, or will get it copied for me at five francs the folio.

I immediately answered this letter, saying that I should prefer to have a copy made for me in Constantinople, and asking for the name of the book and further particulars about it. In answer to this letter I received on November 10th, 1890, a second communication from Sheykh A —, in which he wrote:

در باب کتاب حکمت نامش (هشت بهشت) است و باصطلاح
زبان فارسی متداول نوشته شده که همه کس را استفاده ازو ممکن
باشد و تا این کتاب را کسی نمخواند نمیداند حضرات حکما چه
میخواهند بگویند و از اول لا اول له مقصود ازین همه کتب آسمانی
چه بوده و چیست و لسان سماوی را ازینهمه ما جرا غرض و منظور
چه میباشد

"As to the book of philosophy, its name is *Hasht Bihisht*, and it is written according to the current Persian idiom, so that it may be possible for all to profit by it. Until one has read this book he knows not what the philosophers wished to say, what was and is the object of all these sacred books [which have been revealed] since the beginning which hath no beginning, or what was the design and

purpose of the Celestial Tongue in all its past utterances." The writer added that there was only one other copy of the book besides his own, and that it was in Persia, and was accessible to no one but the owner; that he would put the work in hand immediately; that I was, at my convenience, to remit him £4, wherewith to pay the scribe; and that the MS. would be finished in two months and a half.

On Feb. 2nd, 1891, I received fifteen folios of the promised MS., together with a letter, explaining that the rest of the transcript had fallen into the hands of enemies from whom it had not been possible to recover it. The missing portion, Sheykh A—— added, would be sent as soon as another copy could be made.

In a fourth letter, received on Feb. 27th, 1891, Sheykh A——, after giving further particulars of the loss of the twelve confiscated folios, wrote concerning the *Hasht Bihisht* in somewhat greater detail as follows:

دیگر اینکه این کتاب دو کتاب است جلد اول آن در نظریات
فلسفه بیان و دلائل علمی و حکمت آن کرده است و جلد دوم در
احکام شریعت بیان و احوال قیامت و جت موعود جسمانی
و مجملی از وقایع یوم القیمه و این کتابیکه برای سرکار استنساخ
شد جلد ثانی است

"Moreover this book (the *Hasht Bihisht*) is really two books. In the *first* volume [the author] has treated of the theoretical aspects of the philosophy of the Beyán, its scientific proofs and rationale; while in the *second* [he discusses] the ordinances of the Law of the Beyán, the circumstances of the Resurrection and the promised corporeal Paradise, and, in a summary manner, the events of the Day of Resurrection.¹ Now the book copied for you is the *second* volume." If I like, continues Sheykh A——, he will

¹ i.e. the circumstances of the Báb's 'manifestation' and the internecine strife which subsequently arose within the sect.

have a copy of the *first* volume also made for me, which, though it deals less directly and ostensibly with the Báb's doctrine, and, indeed, would not be recognized by the uninitiated reader as inspired thereby, will nevertheless help to render clear the true character of the new religion.

Not to pursue further a long correspondence, I may state briefly that I subsequently received the whole of vol. i of the *Hasht Bihisht* (فلسفۀ نظری بیان) and the greater portion of vol. ii. The latter, however, is defective in the middle, and consists of portions of two different copies, the first twenty-two folios (consisting of four sheets, or sixteen pages, each) being written on yellow paper, and the last eight on white paper. How great may be the central hiatus I have no means of judging, but I hope soon to receive the missing portion.

Concerning the real authorship of the work I addressed a direct enquiry to Sheykh A—, to which he replies as follows :

اما اسم مصنف این کتاب را خواسته بودید اگرچه در بیان جزئیات و شخصیات محسوس آن هی الا اسماء سمیموها انتم و آبائکم اما کنون که خواسته اید عرض مینمایم تمام این مطالب که درین دو کتاب مسطورست مقالات و کلمات حضرت سید بزرگوار حاجی سید جواد کربلائی است که از حروف حق اول و اصحاب سابقین و حروف بسم الله است و آن بزرگوار از زمان مرحوم شیخ احمد احسائی تا هفت سال پیش ازین درین مراتب سالک حقیقت بود و آن کسی است که حضرت نقطه بیان در دلائل سبعة قول اورا دلیل میآورند و در لوح اول خطاب باو نوشته بودند السلام علیکم یا اهل بیت النبوة ولی چون در اواخر عمر آن بزرگوار را قوی ضعیف و رعشه در دست پیدا شده بود خوب مقتدر بر نوشتن نبودند این مقالات را خود املا فرموده یکی از تلامذۀ آن جناب نوشته بود

مخّط لا یقرء و اوراق بی ترتیب این ایام در اسلامبول چون فراغتی
 پدید بود بنده و آن شخص همّتی کرده آن اوراق بی ترتیب را
 مرتّب کردیم خلاصه اصل روح مطالب از ایشان است قوالب الفاظ
 شاید از ماها باشد..... اسم مصّنف این دو کتاب را اگر بخواهید
 ذکر نمائید جناب حاجی سید جواد است

“ You wished to know the name of the author of this book. Although particulars and personalities are abolished in the Beyán (—‘They are naught but names which ye and your fathers have named’¹—), still, since you have asked, I will tell you. The ideas contained in these two books [*i.e.* the two volumes of the *Hasht Bihisht*] represent the teachings and sayings of the illustrious Hájí Seyyid Jawád of Kerbelá, who was of the ‘First Letters of the Living,’ the earliest believers, and the ‘Letters of the *Bismi’lláh*’ That illustrious personage, now departed, was a pilgrim after truth in these degrees from the time of the late Sheykh Aḥmad of Aḥsá until seven years ago. And he is one whose words are adduced as proof in the *Dalá’il-i-Sab’a* by His Holiness the Point of Revelation [*i.e.* the Báb],² who, in the first Epistle which he addressed to him, wrote, “Peace be upon you, O scion of the prophetic household!” But, inasmuch as during his latter days the strength of that illustrious personage was much impaired and his hands trembled, he was unable to write, wherefore he dictated these words, and one of his disciples wrote them down, but in an illegible hand and on scattered leaves. In these days, having some leisure time in Constantinople, I and this person exerted ourselves to set in order these disordered leaves. In short the original spirit of the contents is his [*i.e.* Seyyid Jawád’s], though perhaps the form of words may be ours. Should you desire to mention the name of the author of these two books it is Hájí Seyyid Jawád.”

¹ Kur’án, vii, 69 ; xii, 40 ; liii, 23.

² See p. 447 *supra*.

It is unnecessary to point out the importance of such a work from such a source. As, however, one of the volumes is defective; as I have not yet been able to study either volume as it deserves; and as I do not wish to prolong this article unnecessarily, I must perforce confine myself for the present to giving a very brief description, deferring a more adequate account of the contents and scope of the work to some future occasion.

BBC. 1.

هشت بهشت . جلد اول . در فلسفه نظری بیان .

Hasht Bihisht. Vol. i. Theoretical Philosophy of the Beyân.

Ff. 246 (ff. 1^a, 246^a–246^b blank), 25 × 14.5 centimetres, 24 lines to the page. Written in a small, neat, and legible *ta'liq*. Headings of chapters and sections, technical terms defined, etc., written in red. Initial words of sentences overlined with red.

Begins:

فلسفه بیان

بسم الله الامنع الاقدس

چند چند از حکمت یونانیان حکمت ایمانیان را هم بخوان

تعریف علم فلسفه و فائده آن

علم فلسفه که آنرا علم اعلی و علم کلی می نامند خروج از تنگنای مدارک جزئی حیوانی است بسوی فضای واسع مشاعر انسانی و ازاله هرج و مرج ظلمات جهل و عمش است بانوار نظام عقلی و دانستن حقایق اشیاست بر ترتیب اصلی و نظم طبیعی و بالجمله این علم شریف نخستین سببی است از برای حرکات فکریه و بزرگترین موجبی است از برای انشاء معارف و علوم و اختراع صنایع و حرف و علت اولای انتقال قبایل و امم است از

حال وحشت و بداوت بعالم تمدن و حضارت و تحول از قریه
ترستی بمدینه فاضله حقیقی و اما غایت آن کمال نفس انسانی
است در معاش و معاد و حیات اوست بحیات مقدسه عقلیه و
مجات اوست از بیابان وحشت و خوف بدخول در بلد الامین
حقیقی و من دخله کان آمنا

Ends with an explanation of sundry technical terms appertaining to the Bábí religion. The last of the terms so explained is "He whom God shall manifest," and the author seizes the opportunity to express in the clearest manner his disapproval of Behá'u'lláh.

This concluding passage I subjoin in full :

من یتظهر الله ظهور موعود دین بیان است در قیامت بعد و
رجعت اخری مانند ظهور قائم در دین اسلام و عدد آن را مستغاث
فرموده اند که دو هزار و یکسال¹ باشد و مکرر حضرت نقطه بیان
میفرماید خداوند عالم تا خلق ظهور اول را اکمال نفرماید خلق
دیگر ظاهر نمی کند و ظهور نخستین تا بکمال خود نرسد ظهور دیگر
ظاهر نخواهد شد و الا امور حق سبحانه و تعالی جزاف و عبث
خواهد بود العیان بالله و این معنی با قواعد عقلیه و اصول حکمیه
بدیهی است که هیچ دهقانی تا از درخت غرس کرده خود اقتطاف
نمیراند بجای او درختی دیگر غرس نخواهد کرد و آنگی ظهور بعد
بالبدیهه باید اشرف از ظهور قبل باشد و در صورتیکه ظهور نخستین
هنوز مقام نطفه دارد و بکمال طبیعی خود بالغ نشده چگونه معقول
و متصور است که بگوئیم عالم ظهوری اشرف اقتضا نمود و ظهور
نخستین منسوخ شد زیرا که با شئی غیر معلوم که هنوز ظاهر نشده
چیز دیگر را نمیتوان نسبت داد و قیاس شرافت و عدم شرافت

¹ See B. i, p. 515, and p. 299 *supra*.

آنها را نمود و این سخنی است که از غایت سخافت برای زن ثکلا
خنده انگیز می باشد

و این چند نفر که در دین بیان بر خاسته ادعای مقام (f. 243^a)
موعود را نمودند اگر همین قدر حس اولیات و بدیهیات را میداشتند
از خجالت بزمین فرو میرفتند که هیچ این سخن معقول و ممکن
التصور نیست

و انگهی باید اصحاب آن ظهور اشرف و الطف و اعلی باشند از
ظهور بیان و حال اینکه در همه اصحاب این ظهور جدید از خود
من یظهره الله گرفته تا همه اصحاب و انصار او بقدر یکنفر از اصحاب
ظهور بیان شعور و ادراک ندارند و این چیزی نیست که برای کس
مخفی باشد

بلکه هنوز این ظهور اعظم و اصحاب این ظهور نتوانسته خود را از
ظل بیان خارج نمایند¹ و هنوز مردم اسم بابی بر آنها اطلاق می
کنند چه طور ظهور اعظمی است م

Here follows (on f. 243^b) a short appendix giving a sort of epitome of the Bábí doctrine, "which section," says the writer, "whosoever fails to understand has in no wise understood, nor will ever understand, the meaning of the remaining sections of this book."

Begins :

هر کس معنی این فصل را نفهمد معنی باقی فصول این کتاب را
هیچ نفهمیده و هرگز نخواهد فهمید

یکی از جمله کلمات مکنونه و اسرار مودوعه بیان این است که
صاحب این شریعت کلیه و کلمه جامعه مودعه مکنونه در

¹ The original has نماید .

کینونیات اشیا بندای عالمگیر و فریاد در میان ملاً امکان اهل سموات
و ارضین را منادای خود ساخته میگوید
ای اهل امکان !

ای ارباب مذاهب مختلفه و ادیان متشتته و ملل متنوعه ! ای
کسانیکه تعصب را جزو دیانت خود می‌شمارید و جز صدای خود
صدای دیگری را نمی شنوید ! دین بیان بهیچ یک از شما ابدأ
تکلیف نمی کند که شما مذهب و دیانت خود را بگذارید و از پی
دین جدیدی بپوئید و دست از دین اول خود بردارید حاشا
و کلاً هرگز دین بیان و اهل بیان بشما چنین تکلیفی را نمی کنند
که شما دین سابق موروثی آبا و اجدادی خود را ترک کنید¹
و مذهب ثانی اختیار نمائید .

The Appendix ends (on ff. 245^a–245^b) as follows :

خلاصه این دین مبیین و شریعت حقّه وجودات را بهیچوجه
منفی و معدوم نمی خواهد و برای شئون وجودیه اصلاً و ابدأ زوال
و انقراض در هیچ رتبه روا نمی دارد زیرا که همه وجود از مراتب
غیب و شهود سر تا سر مظاهر ذات مطلق و مجالی حقند
بلکه آنچه می‌خواهد درجه کمال شئون وجودیه و رفع مناقص
و معایب آنهاست و اگر بدین کلمه جامعه مکنونه رفع نزاع
و اختلاف از میان کل ملل و ادیان نشود دیگر بهیچ طور و هیچ چیز
رفع خلاف ممکن نخواهد بود فاعرف ان کنت تعرف

Apart from the Appendix, the book consists of an Introduction, five chapters (*Báb*), and a conclusion (*Khátima*).

¹ MS., by an obvious slip, کند.

The *Introduction* (ff. 1^b–11^b) contains the following sections:

- تقسیم فلسفه از قدیم و جدید (f. 3^a)
 پیدایش اشراقیین (f. 3^b)
 فرق میان فلاسفه و انبیا و سلاطین (f. 4^b)
 پیدایش صوفیه و متکلمین (f. 5^a)
 ظهور فلسفه قرآنی و حکمت اهل بیت (f. 5^b)
 طلوع افتاب حسی از افق مغرب (f. 6^b)
 ظهور فلسفه بیان که مقام جمع الجمع است (f. 7^a)
 خصائص فلسفه بیان (f. 8^a)
 تعریف فلسفه بیان (f. 8^b)
 در بیان موضوع و مزایای فلسفه بیان¹ (f. 9^b)

The contents of the five chapters and conclusion are stated in an index which occupies the last nine lines of f. 11^b. This index is as follows:

فهرست ابواب کتاب

مطالب این علم اعلی در ضمن پنج باب گفته می شود و هی هذه
 باب اول در بیان امور عامه و مفاهیم کلیه که معقولات اولیاند
 باب دوم در بیان جواهر و اعراض که فن قاطیغوریاس² است
 و موضوعات علوم درین فن اثبات میشود و تشریع و تکوین مبین
 می گردد
 باب سیم در بیان اثبات توحید و صفات و اسما و افعال حق
 سبحانه

¹ Nineteen special features (خصائص) are enumerated.

² Evidently an erroneous transcription of *Pythagoras*, which name is commonly written in Arabic فیثاغورس. The transcriber of this MS., probably unfamiliar with the name, read the initial letter as ق instead of پ. This mistake is repeated elsewhere.

باب چهارم در بیان نبوت و ولایت و کتاب و سبع المثانی
و تاویل

باب پنجم در بیان نشأه اولی و آخری و احوال مبدء و معاد
و چگونگی سفر نفس در عالم آخرت و اثبات بقای نفس ناطقه بعد
از خراب بدن عنصری

خاتمه در بیان شرح اصطلاحات حکمت و اسامی فلاسفه از
قدیم و جدید

Each chapter is further divided into a number of sections, the enumeration of which I am forced to omit in this place. The explanation of the Beyánic terminology (ff. 237^b-243^a) is one of the most valuable portions of the book, for the meanings of many obscure expressions which occur constantly in the Bábí writings are here clearly and concisely defined. This portion, at least, of the work I hope to publish at no distant date. For the present I confine myself to giving, as specimens, a few of the more important explanations.

رب اعلی و حضرت اعلی اسم مخصوص حضرت نقطه بیان است
ارض اعلی کنایت از زمجان است

ادلاء حی عبارت است از حروف حی و آن هیجده نفر ذوات
مقدس بودند که قبل از کل شی بین یدی الله ساجد شدند از
نقباء و مجباه و تلامذه حضرت سید¹

اسم الله الاول که اورا اول من آمن نیز گویند عبارت است از
جناب آخوند ملا حسین بشروئی که چهل روز قبل از خلق کل
شی بین یدی الله ساجد شد و اورا حرف سین اول بسمله نیز گویند

¹ Seyyid Kázim of Resht is evidently meant.

اسم الله الآخر عبارت است از جناب حاجی میرزا محمد
علی بارفروشی که سین آخر بسم الله بود و همه حروف بسم الله
باین دو حرف راجع شد

اسم الله الانیس کنایت از جناب اخوند ملا حسین داماد مرحوم
حاجی سید جواد کربلائی است¹

اسم الله الاهز عبارت از آقا سید رحیم اصفهانی است که درین
ظهور مسلک ابو موسی اشعری و ابو هریره را اتخاذ نمود لا الی
هؤلاء ولا الی هؤلاء بخيال خود خود را حکم قرار داده میگوید فتنه
این دو برادر افتتان موسی و هرون است بظهورات عکا و قبریس
هر دو مصدق و مؤمنم و نظر بطواهر ندارم و هنوز در اصفهان حیات
دارد²

ارض شمس و ارض تا عبارت از تبریزست زیرا که عدد تا و
شمس ۴۰۰ است

ارض بهاء و ارض ط طهران است زیرا که بهاء و ط ۹ است
ارض علم عبارت از قم است چه علم با قم عددًا مساویست
ارض الف و لام عبارت از اسلامبول است
ارض سر عبارت از ادرنه است زیرا که عددًا سر و ادرنه مساویند
و در اینجا میان اصحاب نار و نور تفریق افتاده . . . . .

اسم عظیم اسم جناب شیخ عظیم خراسانی است و اسم ایشان³
. . . . . و بعد از فتنه تیر انداختن بشاه آجمنابرا در طهران شهید
کردند

¹ Since the alleged author of this book, Aká Seyyid Jawád of Kerbela, is here spoken of as "departed," it is evident that this portion, at least, of the work was not composed by him.

² One sees from this that the office of one who seeks to reconcile the conflicting claims of the two rival factions is a thankless one!

³ The scribe has omitted to insert the name Mullá Sheykh 'Alí.

The above definitions and explanations are but a selection from the letter *alif*, which is followed by the other letters in their alphabetical order. I will only give one more, which confirms the opinion expressed by Baron Rosen (*Coll. Sc.* 1, MSS. Arabes, p. 187, n. 1), that the term *Kurratu'l-'Ayn* does not in the Báb's *Commentary on the Súra-i-Yusúf* denote the celebrated Bábí heroine who afterwards bore this title.

قَرَّةُ الْعَيْنِ اسم حضرت نقطه‌است در اوّل ظهور ولی در ثانی
جناب طاهره قزوینی مظهر این اسم شد

"*Kurratu'l-Ayn* was a name of His Holiness the Point [*i.e.* the Báb] at the beginning of the 'Manifestation,' but subsequently Her Holiness the Pure [*Jenáb-i-Ṭáhira*] of Kázvín became the manifestation of this name."

It is impossible here to do more than indicate, as I have striven to do, the extreme value and importance of this work.

BBC. 2.

هشت بهشت . جلد ثانی . در احكام شریعت بیان و غیره
Hasht Bihisht. Vol. ii. Practical Philosophy of the Beyán, etc.

This MS. is, as I have already stated, imperfect, consisting of twenty-two folios (of ff. 8 each), written on yellow paper, separated by a hiatus of unknown extent from the concluding eight folios, which are written on white paper. It is therefore impossible for me to describe it fully, partly because the proper numeration of the leaves following the hiatus cannot be determined; partly because, when the supplementary folios of either the white or the yellow part are sent, I am to return or otherwise surrender up the other part, which, therefore, I cannot disfigure with numbers or other marks. The portion now in my possession consists of ff. 240 (thirty folios of ff. 8 each), ff. 1^a-2^a being blank. Uniform in size with the preceding, *viz.* 25 × 14.5 centimetres.

Begins (on f. 2^b) :

بسم الله الامنع الاقدس
مغان که دانه انگور آب می سازند
ستاره می شکنند آفتاب می سازند

تعریف شریعت بیان ما ننسخ من آية او ننسها نأت بخير منها

هر شریعت را که حق منسوخ کرد “او گیا برد و عوض آورد ورد — شریعت بیان ترتیب منتظم و مقررست که بطریقی بدیع از عالم اختراع نازل شده و خداوند سبحانه مدار ترقی حوادث کونیّه را بر آن نهاده و مُستقل میکند عالم اجسام و اکوان را از عرصه غلظت و کثافت بصقع جوهریت و لطافت و تبدیل میکند ارض هیولیات را بعرصه مجردات و اجسام دنیویه عرضیه را باجسام جوهریه آخرویه و می کشاند عالم کون و فساد را بسوی حیات جاوید و کمال کُلّی و بقاء محض و نور صرف و روحانیت مطلق

Ends with the narrative of “one of the people of the Beyán” (*i.e.* an Ezeli Bábí)¹ of a visit which he paid to Acre from Cyprus, and of what he saw and heard there. This narrative, written partly in Persian and partly in Arabic, occupies five pages and one third, and contains the most violent and bitter denunciations of Behá and his followers. “Praise be to God,” he begins, “who hath caused me to travel in all lands, and hath shewn me the firmly-buttressed palaces, and Iram of the columns, and the couches of Pharoah and Shaddád, and the tombs of Thamúd and ‘Ad, who rebelled in the land, and oppressed [God’s] servants, and whose home shall be hell—an ill resting-place!—And blessing and peace be upon Muḥammad and his glorious household. *But after this.* I was for a while in the regions of Syria, and in the city of Damascus

¹ Probably Sheykh A—— himself, who in one of his letters mentioned incidentally that he had visited Acre—a rare thing for an Ezeli to do.

'the spacious' [*al-Feyhá*], and Aleppò 'the grey' [*ash-Shahbá*], and the parts round about Mount Lebanon, and Tyre, and Sidon. And the misleadings of the Black Darkness brought me into the City of Blood, the town of Acre, which they call 'the City of Vision' [*Madinatu'sh-shuhúd*]; and, by my life! it is, indeed, the City of Vision, and a minaret for the consuming fire, and on it are poured forth darknesses, and lightnings, and thunders. There I plainly saw the manifestation of plurality, to wit, the combination of thunder, lightning, darkness, and the thunder-bolt; and I called to mind the *Chapter of the Unbelievers* of the Eternal Word.¹ For these are they who have hidden the light of their original potentiality with the darkness of the attributes of wicked souls and the effects of a corrupt nature, and have been veiled from the Truth by Untruth." The first of these "unbelieving souls and manifestations of infidelity," whom he met on the sea-shore, was none other than Behá's eldest son 'Abbás Efendí, whom he calls "al-Waswás," which is an attribute of the devil meaning "the whisperer". or "suggerer" [of wicked thoughts],² and is numerically equivalent to the name 'Abbás.³ "After that," he continues, "I saw the rest of the Wicked One's followers, and heard the words of each. Their sayings and arguments consist of a farrago of names, baseless stories, calumnies, falsehoods, and lies, and not one of them has any knowledge of even the first principles of the religion of the Beyán or of any other religion. They are all devoid of knowledge, ignorant, short-sighted, of common capacity, hoodwinked, people of darkness, spurned of nature, hypocrites, corrupters of texts, blind imitators; God hath taken away from them his light and hath left them in the darkness of the Wicked One, and hath destroyed them in the abysses of vain imaginings, and hath put chains around their necks . . . ." After one or two pages of denunciation

¹ Kur'án, cix.

² Kur'án, cxiv, 4.

³ Both words = 133.

filled with quotations from the *Kur'an*, which are interpreted in a sense far from flattering to Behá and his followers, the narrator describes how, after some days spent in the society of "souls suggesting thoughts of evil," he was admitted to Behá's audience-chamber. "When I was come there," he continues, "and looked upon that Arch-idol, that Greatest Talisman, that personified Revolt [*Tághút-i-mumaththal*], that rebellious Lucifer [*‘Azázil-i-márid*], that envious Iblís, I saw a form on a throne, and heard the 'lowing of the calf.'¹ Then did I see how the light of the Most Great Name had shone on Ahriman the accursed, and how the finger of the demon wore the ring.² For they had written the Name *Behá'u'l-Abhá* in divers writings, and called it 'the Most Great Name.'³ Thereat there came to my mind this verse of [*Háfiz*] the Tongue of the Unseen—

'Efficient is the Name Divine; be of good cheer, O heart!

The div becomes not Solomon by guile and cunning's art.'"⁴

The narrator then describes his heartfelt joy on finding himself once more outside Acre, concluding in the following words, with which also the MS. ends:

فألهمنى الله بعد تلك الليال العشر فجور نفسى وتقويها وعلمت
ان الفجر ابتداء ظهور نور الروح على مادة البدن عند اول اثر تعلقه
به فلحققت نفسى مكينة من رحمة الله لما فارقت اطلال ذوى افك
عتو فوفقت على رصد ورايت طيورا صافات حاصرات واقفات عند
كوة الكبرياء و نادت يخفى ندائها يا منجى الهلكى و يا غياث من

¹ The Ezelis compare Behá to the Golden Calf, to the worship of which Samiri seduced the Children of Israel. See *Kur'an* vii, 146; xx, 90; and *Traveller's Narrative*, vol. ii, p. 355 and n. 2.

² Allusion is made to the well-known story of the theft of Solomon's magic ring by one of the demons, who, by its aid, exercised for some time the supreme power.

³ This is regarded throughout the Beyán and by all the Bábís as the "Most Great Name" of God, but according to the Ezelis it belongs properly to *Subh-i-Ezel*. Cf. *Traveller's Narrative*, vol. ii, p. 353, l. 11.

⁴ The translation of this verse I have taken from Herman Bicknell's beautiful and noble rendering of *Háfiz* (London, Trübner and Co., 1875), p. 131.

استغاث ان ذاتا هبطت فاعتربت فاضطربت فسارعت فمتمعت
فهل الى سبيل من وصول * تمت والسلام *

I must now state the contents of this volume as briefly as possible, leaving a fuller account of its most interesting and valuable contents for some future occasion. Not being able to number the pages in the customary fashion, I avail myself of the scribe's Arabic numeration, according to which the first page of writing (f. 2^b) is numbered p. 1, after which the pages (not the leaves) are numbered regularly (the even numbers only being written in) as far as p. 126 (and p. 127, not numbered). At this point the numeration changes from the pages to the leaves (as though f. 2 had been numbered 1, f. 3^a 2, etc.), and what, according to the system hitherto followed, should be (p.) 128 is actually marked (f.) 64. The numeration by leaves then proceeds regularly up to (f.) 175, where the portion of the MS. written on yellow paper (22 folios of 8 leaves each) ends. Then, separated by the hiatus already mentioned, come the 8 folios written on white paper. Here the numeration is again by pages, not leaves, the first page of the white being numbered 330. It proceeds regularly up to p. 438 (and p. 439, not numbered) except that pp. 416 and 417 are both numbered 416, thus making all the subsequent numbers up to 438 wrong by two. In the last folio the numeration again changes in the most erratic manner, the leaves of this folio being numbered from 201 to 208.

The *Introduction* extends from p. 1 to 37, and, after some preliminary remarks, enumerates and discusses fifteen "virtues" (خصائص) which the religion of the Beyán has over all other religions, and seven "claims" (دعوى) which its adherents make for it.

The body of the work consists of eight chapters (for which reason, probably, the book is entitled *Hasht Bihisht* or "the Eight Paradises") and a conclusion. The index of these occupies the last thirteen lines of p. 37 and the first two lines of p. 38. This index I here transcribe.

فهرست ابواب کتاب

باب اول در حقوق الهیه و آن عبادات و نظافات و ادعیه و زیارات است

باب دوم در تهذیب اخلاق و آن حقوق خود شخص است از حیث انقباض و انبساط قوای طبیعیه خود

باب سیم در تدبیر منزل و آن حقوق خود شخص است نسبت بامور منزلیه خود از مطعم و مشرب و ملبس و مسکن و منظر و محفل و مجمر و مسموع و مشموم و حقوق عشایر و اقوام و عاقله و مشترکین منزل است

باب چهارم در حقوق مدینه و امور سیاسیه و ملکیه نسبت بافراد ملت و اهالی مملکت و نسبت بتکالیف شخصی سلطنت

باب پنجم در حقوق و نوامیس عامه مانند امر تزویج و تطلیق و ارث و تجهیز اموات و معاملات و صناعات و جنایات و دیات و کفارات

باب ششم در حقوق ملکوتیه و آن علوم و صناعات و فنون است

باب هفتم در احوال و اشراف قیامت و دلائل ظهور قائم آل محمد

باب هشتم در تاریخ بیان و مجملی از وقایع یوم القیامة

خاتمه در بیان فتنه دهماء صیلم و خروج دجال و سامری و اهریمن و صنم اعظم و طاغوت اکبر و عجل جسل و جثه فیل و امثال آنها

As a systematized treatise on the philosophy, theology, ethics, morality, and, in lesser degree, the history of the religion of the Beyán, this volume and that previously described occupy a unique place in Bábí literature. In such an article as the present it is impossible to do more than indicate their extreme interest and value.

BBC. 3.

بیان فارسی

Ff. 296 (ff. 1^a-4^a, 295^a-296^b blank), 14·5 × 9·0 centimetres, 16 lines to the page. Written in small and legible but not very elegant *naskh*. Headings of *Váhids* and chapters, etc., in red. Ff. 4^b-6^a are occupied by an index of contents. The MS. is carefully and accurately written, and has evidently been collated throughout, as there are corrections and insertions here and there in the margin. Received by me in August, 1891, from Sheykh A—, who bought the MS. for sixty-three francs from a Bábí who was returning to Persia. In the accompanying letter Sheykh A— wrote as follows :

بیان فارسی هم خیال کردم اگر برای شما بنویسانم خرجتان زیاد
میشود یک جلد بیان خط ایران بخط نسخ صحیح و خوب بهمان
قیمت که شخصی در اصفهان مینویسد تقریباً از یکی از احباب که
خیال رفتن بایران داشت خریده برای سرکار انقاد داشتم
قیمت آن هم سی جزوست جزوی دو فرانک که دو قران در ایران
باشد نوشته شده بغیر از صحافی و جلد و آنهم تقریباً دو فرانک یا
سه فرانک میشود روی هم شصت و سه فرانک با پول پُست
قیمت آن میباشد *

“As for the *Persian Beyán*, I thought that, if I should have a copy made for you, your expense would be [needlessly] increased. I therefore send for you a copy of the *Beyán* in one volume, written in Persia, in good and correct *naskh*, at the price for which a certain person in Isfahán transcribes it, which I bought from one of the Friends who was intending to return to Persia. As to its price: it contains thirty folios, and was transcribed at two francs

(which, in Persia, is two *kráns*) a folio, besides the cost of the binding and cover, which comes to about two or three francs. Altogether, with postage, its price is sixty-three francs."

Concerning the work itself, see pp. 450-1 *supra*.

BBC. 4.

كتاب قيوم الاسماء تفسيرا حسن القصص

وهو سورة يوسف لأن عدد قيوم (١٥٦) مطابق مع يوسف (١٥٦).

Commentary on the Súra-i-Yúsuf.

Ff. 202 (ff. 1^a, 201^b-202^b blank), 21.75 × 13.75 centimetres, 22 lines to the page. Written in a small, clear *ta'lik*. Headings and titles in red. Copied for me at Constantinople under the supervision of Sheykh A——, the Ezeli, in the autumn of 1891.

The general characteristics of this book, and the special peculiarities of this particular MS. I have already discussed in a previous article (*J.R.A.S.* for April, 1892, pp. 261-8). To what I there said concerning the nomenclature of the chapters or *súras* which compose the *Commentary on the Súra-i-Yúsuf*, I have now to add some further particulars with which Baron Rosen has most obligingly supplied me as to their nomenclature in a MS. of the same work in his own collection. (See *Coll. Sc. iii, Manuscrits Persans*, p. 50.) The nomenclature adopted in Baron Rosen's MS., in so far as it differs from that previously given by me at p. 263 *supra*, is as follows:

Chapter xiv. . .	سورة القدس	Chapter xxxiii. . .	سورة النصر
„ xv. . .	المشيّة	„ xxxix. . .	الشكر
„ xvi. . .	العرش	„ xlii. . .	العهد
„ xxi. . .	البحر	„ xliii. . .	الوحيد
„ xxvii. . .	الاموال	„ xlv. . . .	هو

Chapter xlvi. . سورة المرات	Chapter lxxxiv. . سورة الحق
„ xlvii. . الحجّة „	„ lxxxv. . الطير „
„ xlviii. . النداء „	„ lxxxvi. . النبأ „
„ xlix. . الاحكام „	„ lxxxvii. . الابلاغ „
„ l. . الاحكام (sic) „	„ lxxxviii. . الانسان „
„ li. . . . . المجد „	„ lxxxix. . التثليث „
„ lii. . . . . الفصل „	„ xc. . . . . الربيع „
„ liii. . . . . الصبر „	„ xci. . . . . المجتل (?) „
„ liv. . . . . الركن „	„ xcii. . النحل „
„ lvi. . . . . الامر „	„ xciii. . الاشتهار „
„ lvii. . . . . الاكبر „	„ xciv. . No title. „
„ lviii. . . . . الحزن „	„ xcv. . . . . القتال „
„ lix. . . . . الافئدة „	„ xcvi. . . . . القتال (sic) „
„ lx. . . . . الذكر „	„ xcvii. . . . . الجهاد „
„ lxii. . . . . الاوليا „	„ xcviii. . . . . الجهاد (sic) „
„ lxiv. . . . . المحمّد صلعم „	„ xcix. . . . . الجهاد (sic) „
„ lxvi. . . . . الاحديّة „	„ c. . . . . القتال (sic) „
„ lxxiv. . . . . التحليل „	„ ci. . . . . القتال (sic) „
„ lxxv. . . . . الشمس „	„ cii. . . . . الحجّ „
„ lxxvi. . . . . الورقة „	„ ciii. . . . . الحدود „
„ lxxvii. . . . . السلام „	„ civ. . . . . الاحكام „
„ lxxviii. . . . . الظهور „	„ cv. . . . . الجمعة „
„ lxxix. . . . . الزوال „	„ cvi. . . . . النكاح „
„ lxxx. . . . . الكاف „	„ cvii. . . . . الذكر „
„ lxxxxi. . . . . الاعظم „	„ cviii. . . . . العبد „
„ lxxxii. . . . . اليا „	„ cix. . . . . الصاغرین „
„ lxxxiii. . . . . الاسم „	„ cx. . . . . المؤمنین „

As will be observed, one chapter (the last) is missing from the above list. Baron Rosen writes: "Je ne sais pas comment il se trouve que le nombre des sourates est

de 110 seulement au lieu de 111. Je n'ai pas sous la main dans ce moment l'exemplaire de l'Institut." Apart from this and chapter xciv, the above list, in conjunction with that given at p. 263 *supra*, supplies names for all the chapters.

Since this article went to press, I have received, under circumstances briefly detailed at p. 663 *supra*, another Bábí MS. (the *Istidláliyyé*, or "Evidences" of Mírzá Abu'l-Fazl of Gulpáyagán), for which, as it cannot be placed in any one of the four classes into which the other MSS. are divided, I am obliged to create a fifth "supplementary" class (BBS).

BBS. 1.

استدلالیه

Evidences of the Behá'í doctrine. By Mirzá Abu'l-Fazl of Gulpáyagán.

Ff. 22 (f. 1^a and 22^b blank), 21·25 × 13·25 centimetres, 14 lines to the page. Written in a good clear Persian *ta'lik*. The manner in which this MS. came into my possession is explained at p. 663 *supra*.

This work, intended to prove by quotations and arguments drawn from the Old Testament that Behá'u'lláh is the promised Messiah and deliverer of Israel, is addressed chiefly to the Jews. It appears to have been written in the year A.H. 1305 (A.D. 1887-8), for on f. 19^b we find the following passage :

و این فقره نزد علمای موسوی روشن و مسلم است که از خرابی
اورشلیم بدست بخت النصر تا این زمان سه هزار و سیصد و پنج
هجری دو هزار و سیصد و هجده سال گذشته است و بر حسب
شهادت تواریح هم از زمان دانیال تا تولد حضرت مسیح تقریباً
یکهزار و هشتصد و هشتاد و هشت سال است و این جمله دو هزار
و سیصد [و] هجده سال میشود *

The work consists of a preface and three sections. The preface extends from f. 1^b to f. 3^a. As it is rather interesting, I give the text in full. It is so easy that I do not think it necessary to add a translation.

بنام خداوند یکتای کریم

خدمت ذیمسرت دانشمندان و مشایخ ملت فحیمه بنی اسرائیل عرض میشود که خداوند جلّ ذکره در ازمان سابقه این طایفه جلیله را بمراتب توحید و خداشناسی هدایت فرمود و از ننگ پرستش اصنام که در آن هنگام دین عموم اهل عالم بود مطهر ساخت و بنی اسرائیل را قوم مخصوص خود خواند و باین تخصیص ایشان را بر کلّ ملل و قبایل برتری داد و بتوسط سرور پیغمبران موسی علیه التسلام کتاب مستطاب توره که نور عالم و رهاننده امم است نازل فرمود و شریعت مقدسه را در این کتاب مؤسس و محکم ساخت و پس از وفات این پیغمبر عظیم الشان و ارتقای آن حضرت بمقام قرب حضرت سبحان این دین مبین را در هر قرن و زمان [به] پیغمبران بزرگ مؤید ساخت تا مدت یک هزار و پانصد سال ملت فحیمه اسرائیل بوجود این پیغمبران جلیل و وحی های نازله (f. 2^a) بر ایشان که اکنون معروف برسائل انبیاست منور و مفتخر بود و چون انسان بصیر هشیار در این کتب مقدسه توره و رسائل انبیا ملاحظه نماید خواهد یافت که خبر بزرگی که در تمامی این کتب است اینست که عصای سلطنت بنی اسرائیل خواهد شکست و پادشاهی انقراض خواهد یافت و در اقطار عالم از مشرق تا مغرب پراگنده خواهد شد و تا مدت طولانی که آغاز و انجام آن نیز در وحی الهی معین و موّرخ است ببلایای صعب گرفتار خواهند شد و شهرهای ایشان خراب و ویران خواهد گشت

و اورشلیم پایمال قبائل خواهد گشت تا آنکه بزرگی از جانب خداوند بر ربوبیت کبری مبعوث گردد و بنی اسرائیل را از ذلت و گرفتاری نجات بخشد و بمراتب عزّت و بزرگی نایل فرماید و جمیع طوایف عالم را بر یک دین و مذهب متفق گرداند و بنی اسرائیل را رتبه وراثت ارض و هدایت عباد عنایت فرماید و بالجمله چون در مراتب (f. 2^b) مذکوره وقوف حاصل شد معروض میدارم که در این قرن شریف و یوم عزیز اهل بها مدّعی بر آنند که میعاد ظهور این وعده مبارکه فرا رسیده است و وجود مبارکی که نجات کلّ اهل عالم موقوف بظهور او بود از مشرق عالم طالع شده و سطوت و اقتدار او با وجود معاندت کلّ ملل در تمام بلاد ظاهر گشته یعنی نیرو وجود مسعود بهاء الله در سنه هزار و دویست و هشتاد و پنج هجری¹ در اراضی مقدسه و بریه الشام در شهر عگا که در حول کوه کرمل است خداوند باعظم اسماء و ربوبیت کبری ظاهر فرمود و کلام الهی و وحی آسمانی را بر نهجی که در توره و عده داده شده بر لسان مبارکش نازل نمود و شریعت مقدسه که هدایت بخش عالم و محلّ اتفاق امم تواند بود و مشتمل است بر صلوة و صوم و تمامی آداب عالیّه انسانیّه و معالی صفات و کمالات روحانیّه و دوست (sic) و نیکخواهی کلّ امم و مواحدت و معاشرت با تمام (f. 3^a) اهل عالم در کتاب مستطاب اقدس² مؤسس داشت و کلمه نافذه اش در این مدّت قلیله که قریب بیست و پنجسال

¹ This passage, which gives the date of Behá's "Manifestation" as A.H. 1285 (A.D. 1868), is very important, as affording approximate confirmation of Nabil's chronology (*B. i*, p. 526; *B. ii*, 984, 988, stanza 10), and further evidence against the impossibly early date (A.H. 1269) given by the *Traveller's Narrative*. See pp. 304-6 *supra*. It is curious that in two works composed by the Behá'is within so short a time of one another, and both intended for more or less general circulation, so glaring a discrepancy should have been allowed to appear, more especially as both dates are used evidentially.

² This passage is also important, as affording further evidence that *Kitáb-i-Akdas*, not *Lawh-i-Akdas*, is the correct title of the work alluded to.

است بدون وسایط ملکی از عزّت و ثروت و سیف و امثالها در اکثر بلاد غالب گشته و با دشمنی و معاندت اکابر هر ملک و ملت از سلاطین و ملوک و علما و امراء حتّی عامّة رعایا امر مبارکش در اکثر ممالک نافذ شده و حجت و برهان ظهورش نزد ارباب قلوب صافیّه و محبای هر مذهب و ملت مقبول و روشن گشته بنابر آنچه عرض شد ما را در سه مقام تکلم باید و شاید بخواست خداوند ملت عزیزه اسرائیل بسبیل نجات راه جویند و از ظلم قبائل و گرفتاری بدست امم رستگاری یابند و این سه مقام که در آن تکلم میشود عبارتست از بیان و دلیل و تجدید شریعت و بشارات صریحۀ کتب مقدّسه بر این ظهور عظیم و الله یهدی من یشاء الی سبیلہ الواضح المستقیم *

The headings of the three sections (*makām*) into which the book is divided, with the pages on which they begin, are as follows :

مقام اوّل (f. 3^a) در بیان این مطلب است که هرگاه پیغمبری ظاهر شود حجت چه باید باشد و بچه دلیل صدق قول و رسالت او بر طالب مستعدّ واضح و معلوم گردد *

مقام دوم (f. 6^b) در اینست که آیا شریعت توره بظهور پیغمبری از جانب خداوند جایز است تغییر یابد و شریعت مقدّسه بظهور جدید لباس جدید پوشد یا نه *

مقام سوم (f. 11^b) بشارات هائیکست که در کتب مقدّسه بر این ظهور وارد شده و آن بر دو گونه است قسم اوّل بشارتها ائیسست که بدون وقت (f. 12^a) و تعیین زمان شده جهة ظهور وارد و این قسم از حدّ گنجایش صحیفه بیرونست و ما برای اتمام مرام بچند آیه در این مقام اکتفا خواهیم

نمود . . . . (f. 14^a) [قسم دوم] و اما بشارتهائی که مؤرخ
و معین است و در کتاب وارد شده است صریح تراز
همه کتاب حضرت داینال است . . . .

The whole book, in short, is an attempt to interpret the prophesies of the Old Testament, more especially of the book of Daniel, in favour of Behá'u'lláh.

Ends:

پس از این دو کلام الهی پند گیرید (f. 22^a) و روز مجات خود را
از دست ندهید و بیقین بدانید که هر کسی که خود را پاک نکرده
خداوند را تفحص ننمود و بظهور سرور بزرگ میکائیلی ایمان نیاورد
نام او در صحیفهٔ حمراء از قلم اعلیٰ ثبت نخواهد گشت و وارث
عزت ابدی نخواهند شد امید چنانست که کل از نصیح خالص
مستنبه گردند و این یوم عزیز را که بعضی در آن رستگار و برخی
شرمسار خواهند شد بغفلت نگذرانند و الله یقول الحق و یهدی
السبیل انه هو العلیّ المقتدر العزیز الجمیل الجلیل *

من قلم ابو الفضل گلپایگانی سنه ۱۳۰۹

I have now described, as fully as the space at my disposal would admit, all the Bábí MSS. in my possession, with the exception of a number of letters of greater or less importance, and certain scattered leaves containing transcripts, made by myself or others, of sundry poems, short epistles, etc., of which I have already published some, and hope, in due course, to publish such others as appear of sufficient interest. Of some of the MSS. described above (such as the various "Books of the Names," and many of the Prayers, Exhortations, Visitations, and Rhapsodies) it is most improbable that complete editions could ever be required or contemplated; a few judiciously selected extracts would answer every practical purpose. Of others, such as the *Tárikh-i-Jadíd*, and both volumes of the *Hasht*

Bihisht, complete editions would certainly be desirable, could anyone be induced to incur the necessarily heavy expenses of publication. Failing this, however, abridged English translations might sufficiently answer the purpose; and of the *Túrikh-i-Jadid*, at all events, such a translation is now in the press, and will, I hope, appear in a few months. Of the more important sacred books of the Báb, Subh-i-Ezel, and Behá, nothing will serve but complete texts prepared from the best available MSS. I have no doubt in my own mind that the Persian Beyán should come first; and, with a view to publishing it *in extenso*, I have been for some time engaged on the collation of several MSS. Besides the two MSS. in my own possession (BBP. 8, and BBC. 3), and the British Museum Codex (Or. 2819), the liberality of the Academy and the Institut des Langues Orientales of St. Petersburg has placed at my disposal, for periods of six months each, the two manuscripts of the work contained in their rich collections. Much work remains to be done ere we can venture to generalize with perfect safety on the relations, affinities, and tendencies of the Bábí movement, but that that work is well worth the doing I, for my part, do not for a moment doubt.

DEATH OF BEHÁ'U'LLÁH.

Within the last few weeks news of the death of Behá'u'lláh has reached me. I have not been able to ascertain the date of his decease, but of the fact itself there is no doubt, for it is confirmed by a letter written from Acre by his son, Mírzá Badí'u'lláh, and dated *Zi'l-Ká'da* 29th, A.H. 1309 (June 25th, A.D. 1892). A portion of the letter I will here cite, with translation.

یا حبیب قلبی و مسرّة فؤادی در این ایام امطار بلا از سحاب
سماء قضا بشائی نازل و صواعق هموم و غموم بانحوی متواتر که
لسانرا یارای تقریر و قلم را طاقّت تحریر نه زیرا افق امکان از تجلیات

آفتاب حکمت و بیان محروم و سریر عالم از پرتو نیر اعظم ممنوع
آندان دوستان از استماع صریح قلم اعلی در ظاهر باز مانده و عیون
مشتاقان از مشاهده افتق ابهی محجوب گشته سبحان الله چه
قیامتی در عالم برپا و چه اضطرابی در وجود هویدا شمس حقیقی
ترک عالم ترابی فرمود و در عوالم عظمت و جلال باشراف بی زوال
تجلی نمود اگرچه این مصیبت عظمی فوق تحمل است و این
رزیه کبری مخرب بنیان صبر و تحمل و لکن نظر بحکم محکم و امر
مبصر که در کتاب اقدس از ملکوت مقدس نازل باید این عباد
و آجناب جمیعاً بطراز صبر و تسلیم مزین شویم و بحبل محکم رضا
و تمکین متشبث و با قلوب قویّه و نفوس مطمئنّه بر آنچه علت
ترقی عباد و آسایش و عمار بلاد و تهذیب اخلاق و ظهور الفست
و وفاقت قائم و بتمام وجود بنصائح مالک غیب و شهود متمسک
تا عالم امکان بعنایت حضرت مٹان رشک روضه رضوان مشاهده
گردد و ما ذلک علی الله بعزیز آیه مبارکه که در کتاب اقدس نازل
در این مقام مرقوم میشود قوله جلّ جلاله و عمّ نواله یا اهل الارض
اذا غربت شمس جمالی و سترت سماء هیکی لا تضطربوا قوموا علی
نصرة امری و ارتفاع کلمتی بین العالمین انا معکم فی کل الاحوال
و نصرکم بالحق انا کنا قادرین من عرفنی یقوم علی خدمتی بقیام¹
لا تقعه جنود السموات و الارضین و در مقام دیگر میفرماید قل یا
قوم لا یأخذکم الاضطراب اذا غاب ملکوت ظهوری و سکنت امواج
بحر بیانی ان فی ظهوری ل حکمة و فی غیبی حکمة اخری ما اطلع
بها الا الله الفرد الخبیر و نرثکم من افقی الابهی و نصر من قام علی
نصرة امری بجنود من الملائکة الاعلی و قبیل من الملائکة المقرّین انتهى

¹ علی شایء BBP. 3 and BBP. to read شایء.

Translation.

"O friend of my heart, and delight of my soul ! In these days the showers of affliction do so descend from the clouds of the firmament of fate, and the thunderbolts of griefs and sorrows do so succeed one another, that neither hath the tongue strength to describe, nor the pen power to utter them. For the horizon of the Phenomenal World is bereft of the effulgences of the Sun of Wisdom and Revelation, and the throne of the Universe is deprived of the radiance of the Most Mighty Luminary. The ears of the friends are, to outward appearance, debarred from hearkening to the cry of the Supreme Pen, and the eyes of the longing are veiled from the contemplation of the Most Glorious Horizon. Great God ! how dire a catastrophe is this which has arisen in the World, and how grievous a calamity is this which hath appeared in the Universe ! The Sun of Truth hath bidden farewell to this earthly sphere, and now shines with a brightness which waneth not in the regions of Might and Glory. Albeit this supreme affliction transcends endurance, and this most dire disaster lays in ruins the edifice of resignation and patience, yet, having regard to the authoritative command and binding behest revealed from the Holy Angel-World in the *Kitáb-i Aqdas*,¹ we and you alike must adorn ourselves with the ornament of patience and resignation, lay hold of the firm rope of submission and acquiescence, apply ourselves with strong hearts and tranquil souls to what will conduce to the progress of mankind, the peace and prosperity of the world, the amelioration of characters, and the appearance of charity and concord, and attach ourselves with our whole being to the counsels of the Lord of the Visible and the Invisible, so that the Phenomenal World may, by the Grace of that Beneficent Being, be beheld an envy to the Garden of Paradise. *Nor is this thing difficult with God.* The blessed text revealed in the *Kitáb-i Aqdas* shall here be cited. He says (great is His Glory and universal His Bounty !) :

¹ Cf. n. 2 at the foot of p. 703 *supra*.

'O people of the earth! When the Sun of my Beauty sets, and the firmament of my Form is hidden, be not troubled; arise for the helping of my work and the advancement of my Word throughout the worlds. Verily We are with you under all conditions, and will help you with the Truth; verily We can do this.¹ Whosoever knoweth Me will rise up to serve me with such uprising that the hosts of heaven and earth shall not put him down.' And in another place he says: 'Say, "O people, let not trouble take possession of you when the Kingdom of my Epiphany becomes concealed, and the Waves of the Ocean of my Utterance are hushed. Verily there is in my Epiphany a reason, and in my Occultation another reason, which none knoweth save God, the Incomparable, the All-Knowing. And We shall see you from the Most Glorious Horizon, and will help whomsoever riseth up for the helping of our Work with hosts from the Supreme Concurrence, and a cohort of the Cherubim."'²

The same news reached me on the same day from my Ezeli correspondent in Constantinople, but in how different a form of words was his laconic announcement of Behá's death couched! He added (I know not on what authority) that disputes had already arisen between two of Behá'u'lláh's sons, 'Abbás Efendí and Mírzá Muḥammad 'Alí,³ as to the succession; and that Aká Mírzá Aká Ján called *Khádimu'lláh*, Behá's amanuensis and special attendant, had given his support to the latter, because he hoped to find him more pliable and more amenable to his own views and wishes. This statement I only give for what it is worth.

¹ A translation of part of this passage will be found quoted at p. 975 of *B. ii*. It occurs on f. 7^b of BBP. 3, and f. 31^b of BBP. 4.

² This passage occurs on f. 10^b of BBP. 3, and ff. 38^a-38^b of BBP. 4.

³ The latter I did not see at Acre, neither did I know where he was, though I heard mention of him. He it was, I believe, who invented the different forms of the *Khaṭṭ-i-Badí*, or "New Writing." (See *B. i*, p. 498.) Of this writing I was unable to obtain a specimen, but I learn from Baron Rosen that M. Toumansky was more fortunate, and that amongst the treasures which he brought back from 'Istikábád were the words *علی محمد* written in new character.

What effect Behá's death may have on the further development of Bábism it is impossible to conjecture. Will the movement of which he has for so long a time been the guiding spirit, languish or lose ground? Will dissensions arise amidst his followers to produce further disruptions and schisms in the Bábí church? Will the Ezelís (who, as it appears, keep themselves well informed of all that takes place at Acre) seize the opportunity to set on foot propaganda in favour of Šubḥ-i-Ezel? Or will the fabric, reared with such infinite pains by the departed Seer, prove able to withstand the disintegrating forces which, no longer kept in check by his master-hand, must almost inevitably come into play? Time alone will show.¹

¹ I learn from Baron Rosen that a short paragraph announcing the death of Behá'u'lláh appeared in the Russian newspaper called *Le Caucase*, published at Tiflis; and that the news was also conveyed to him by Lieutenant Toumanski in a private letter, in which were enclosed copies of Behá'u'lláh's testamentary dispositions (كتاب عهدی) and an elegy on his death by the Bábí poet 'Andalib (Mírzá 'Alí Ashraf of Lábiján). Baron Rosen adds that Behá died on May 16th of this year (1892), but that the news of his decease did not reach 'Ishkábád till July 5th. The interesting documents forwarded by Lieutenant Toumanski are to appear in the *Zapiski*.
